

Out of Africa, digitale flessenpost – DEEL 7

‘Ex Africa semper aliquid novi’ (Plinius de Oudere)

Zuidelijk Afrika 08 - 13/02/2015

Zondagdienst & brunch - Hou Moed - treinen - Werksentrum Lier & AMADA - Himba vrouwen & mannen - heel veel wilde dieren - Duitsers in het Namutoni fort

NA WATERBERG PLATEAU LODGE 08022015

We hadden onze wekker niet moeten zetten want rond vier uur gescharrel op het dak, geroffel, gekrijs. De bavianen zijn wakker en beginnen aan hun ochtendgymnastiek.

En wij dus ook wakker.

Dan maar verder gelezen in Napoleon van Bart van Loo, wat een boek!

Leest als de trein die hij voortijdig was.

Bij afdrogen na de douche blijken mijn onderbenen vol rode stippeltjes te staan. Nochtans geen enkele mug gehoord vannacht.

Bij nader toezien loopt er een kolonie lichtgele miertjes door mijn kamer tussen terrasschuifdeur en badkamer.

Het jeukt gelukkig niet te erg, maar dus wel beter opletten en DEET gebruiken.

De huisjes zijn mooi gebouwd in rode ijzerhoudende zandsteen brokken met ruime grijze voegen rond de rode veldspaatbakstenen kaders van deuren en ramen, met een cementgesmeerde ruwe grijze crepi bovenop onder het intussen vernieuwde bruin zinken dak.

Dakscharrelaars.

Hier is wel degelijk 100 jaar geleden een architect aan te pas gekomen.

De avondzon die gisteravond de kliffen prachtig deed oplichten, staat nu als ochtendstraler in het oosten, wat dus betekent dat de klifketen perfect oost west ten noorden van ons ligt.

Twee zwarte personeelsleden komen op zondagochtend de gazons sproeien en het onkruid bijsnijden. Op hun dooie gemak. Want de bavianen zijn naar de

kerk volgens hen, dan kunnen zij beter hun ding doen.

En effectief die dakscharrelaars zijn allemaal vertrokken wat niet betekent dat hier nu een weldadige stilte heerst. Allerlei bizarre ochtendgeluiden klinken op in stereo. Vooral van een soort grote parelhoenders waar de hanen een diep luid gegorgel lanceren op het gekoer van de kippen. Raar gekraai zo vroeg.

In de vroegere balzaal - waar nu ontbijttafel - enorme koperen lusters met talloos veel kaarsflakkerende lampjes. Sommigen hebben echter reeds de geest gegeven. Koperen gecisileerde obussen dienen als militaire vazen voor boeketten gedroogde bloemen, de leuning van de trappen zijn geplooid koperen munitiehulzen. Het heeft iets van een Mess officieren vroeger in het kamp van Beverlo, Leopoldsburch waar ik tijdens mijn legerdienst met MAN vrachtwagens den broodtoer voor de logistiek van de Landmacht moest beginnen bij de militaire bakkerij.

De verformfaaide conferentietent is ingenomen door een speelse roedel mangoesten met dwarsstrepen: bandiet-muishonden. De Daltons onder de muishonden aldus onze gids.

Zondagochtend in Otjiwarongo.

We moeten eerst naar een garage want de versnellingen van de Landrover zijn moeilijk te hanteren, vooral in de laagste. B zal ons afzetten bij de Spar en de Wimpy in het dorp vanmiddag en dan gaat hij naar de zondagklusser die zijn versnellingsbak moet repareren. Maar hopen dat die er snel een oplossing voor heeft.

En hier zitten we dan weer in de Wimpy naast de ruim gesorteerde Spar met uitzicht op twee grote concurrerende kerktorens met reclame voor CML ofte Christelijk Mobiele Lectuur, maar met WIFI!!!

Fs is vanmorgen in goeden doen geland op Schiphol. Ik heb wat meer plaats om mijn benen te strekken in de smalle ruimte van de tweede rij in de Defender.

En nu voor ons de Wimpy! Het toonbeeld van luxe, properiteit met zwart personeel en witte klanten.

Een oud koppel zij aan zij met de blik op de uitgang, onder een grote flatscreenvertoning van Engelse premier league voetbal matches, degusteert zwijgend een uitgebreid Engels ontbijt. Een stel rosse Afrikaander jongens komt met de grote zus ook de zondagochtend vieren, terwijl oumoe en oupoe in een van de kerken aan hun trekken komen.

En nu maar wachten op B, en Fd maar zwijgen wegens zijn iPad vergeten. En L maar kranten binnenhalen voor cricket verslagen. En ik Napoleon lezen van Bart Van Loo.

De witte kerk is Neder Duitsch

Gereformeerd en daar zijn de gezangen rustiger, de rituelen rigide.

De zwarte kerk is Luthers en van handjeklap met enthousiaste vervoerende gezangen.

De zondagdienst duurt er ook drie keer langer. Daar heb tenminste waar voor je geld.

Er lopen wat jongens in zwart kostuum met kleurige hemden en zwarte dassen rond.

De winkel van CML is zoals het betaamt, op zondag gesloten. Wel een grote collectie stichtende lectuur, cd's en dvd's.

De Wimpy stop duurt slechts anderhalf uur. De knutselaar monteur wist dat de koppeling schijf versleten is. Hij kan rustig verder rijden, maar zou na contact met Jo'burg binnen 5 dagen in Tsumeb vervangstukken kunnen laten plaatsen, waar we dan sowieso een halve rustdag hebben.

Bij het betreden van de Landrover gaat plots het loeiende alarm af wat de kerkelijke gezangen nog lijkt aan te vuren.

Op de weg buiten de stad staat onder een boom een vuurrode VW golf met een ferme kerel achterover leunend op de bijzitter plaats die zich laat pijpen door een stevige dame. Ze heeft aan de rechterkant stuurzijde de deur open en ligt op haar buik - giving head - met kont en benen buiten in een roos glitterrokje met felgele plastiek schoenen aan.

Zondagochtend in Otjiwarongo.

Jacques Brel zou er een chanson aan kunnen wijden.

Verder heel veel fallussymbolen langs de dichter begroeide savanne. Het zijn rode of okergele tot grijze torens van termieten. Vaak in of om een boom of groen wat door die beesten zelf werd aangeplant met zaadjes van de geprefereerde begroeiing.

Mopana Lodge

De chauffeur rijdt onze avondbestemming voorbij op weg naar Khorixas alwaar na 25 km tanken en dan weer terug. Hij bedenkt zich halfweg en draait eerder terug.

Gelukkig is dit MOPANA een verzameling mooie lodges met schattige ommuurde tuinen waarin aardige huisjes en WiFi in de receptie.

Tevens een groot zwembad.

L en ik lunchen met platgekookte spaghetti Carbonera waarbij ketchup wordt aangeboden! Ik probeer een en ander op WiFi maar het is traag voor mijn kranten.

Napoleon

Ik heb het boek 'Napoleon' van Bart Van Loo uit.

Wat een meesterwerk, naar inhoud, vorm en register.

In het dorp waar ik mijn prille jeugd beleefde, hing achteraan in de kerk in mijn herinneringen links aan de meisjeskant van de toegangsdeur achter een heiligenbeeld een groen bord met vergulde letters waarop de namen van de dorpsgenoten die ooit in oorlogen gesneuveld waren. De gebruikelijke lijst 14-18 en 40-45 werd echter voorafgegaan door een andere niet onaardige lijst tot 1815.

Dat waren de dorpsjongens die met Napoleon in La Grande Armée naar Rusland getrokken waren, dan wel in de Boerenkrijg tegen de Franse sansculotten waren gesneuveld, voor Outer en Heerd.

Ik herinner me nog bewust dat ik die lijsten elke keer bestudeerde wanneer ik in de rij een stempeltje moest halen wegens aanwezig geweest in de heilige mis tijdens de vastenmaand. Dit diende dan op de gemeenteschool gepresenteerd tijdens de les godsdienst.

Vava van Nijlen, de vader van mijn moeder, heeft mij geleerd wie die fameuze Napoleon was, lang voor de middelbare school geschiedenislessen. Vava heette August Heylen en ik was zijn eerste kleinzoon. Hij maakte van elk bezoek gebruik om mijn korte haar met scheerzeep 'en brosse ' zoals bij hem op te kammen.

Hij was vol van Napoleon, net als van de eerste tv waardoor hij identiek gespeelde goals te zien kreeg wat hij telkens als een rechtstreekse uitzending inschatte. Hij was ook vol van het begrip 'confioeter' zoals hij in de jaren zestig de reusachtige rekenwonder machines benoemde.

Ik was dermate onder de indruk van zijn gouden pauselijke medaille wegens decennia voorzitterschap van het Vincentius A Paolo genootschap en zijn neiging om alle pastoors- en andere verhalen over de armen, zieken en misselijken met gulle giften te bedelen, dat ik eens voor de keuze gesteld om een schuilnaam - ook wel 'partijnaam' geheten - opteerde voor die van Guust Van Mol. Guust zoals August én Guust Flater van Frainquin én de August clown van Pawel Kohout om de waan toch nog van een rafelig randje te voorzien. En Van Mol wegens aldaar in het woelige water van de proletarisering gesprongen. Mijn geliefde opteerde overigens voor 'Marjan'!

Zonder achternaam.

Napoleon was iets ontzagwekkend, groots en overweldigend, beangstigend en bewonderenswaardig in de ogen van mijn grootvader, die altijd tot tranen toe bewogen was bij het aanhoren van het lied van de zoon van Napoleon de Grote, wat toen nog steevast op kermissen en dorpsgenoten werd opgevoerd.

In zijn jeugd voor echt, in mijn jeugd om te lachen.

http://www.dbnl.org/tekst/kla002klac01_01/kla002klac01_01.pdf

<http://youtu.be/OvqTKRBfjf0>

Net zoals hij geroerd was bij het aanhoren van de verschrikkelijke moord op de pastoor van Nijlen.

<http://www.wreed-en-plezant.be/wrdprs/2012/07/de-moord-op-de-pastoor-van-nijlen/>

Van Hitler bewaarde hij een doodsbrief bij de bevrijding door de Witte Brigade uitgegeven. Van Napoleon had hij in mijn herinneringen een beduimd Frans tijdschrift met indrukwekkende tekeningen waar ik op zijn schoot dan al eens in mocht kijken tussen sigarettenas en rook.

Sinds de Napoleon kamer met etsen in het waanzinnige kasteel van de von Wolffs in Duwisib tot nu heb ik Barts boek verslonden op onze eindeloze tocht door de Namibische woestijnen. Ik kan het iedereen aanbevelen.

Vanmiddag laat een paar rondjes gezwommen in het lekker frisse zwembad.

Het eten was een duur buffet met matig vreten.

Dus nu slapen met muggenmelk, Malorone tegen malaria en alle ramen potdicht tegen de vele muggen.

De airco werkt niet zoals het moet.

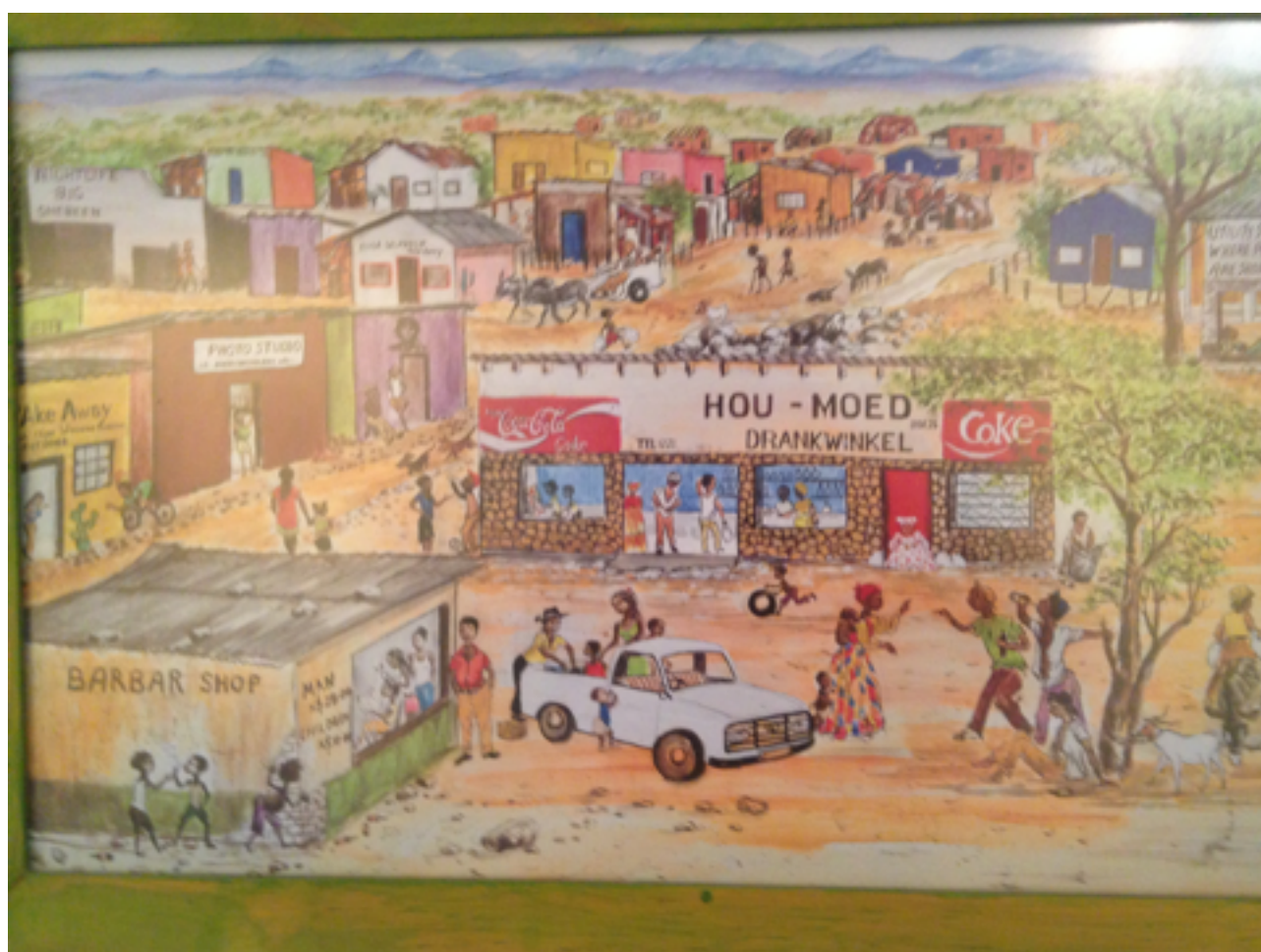
NA op weg naar Palmwag ma-din 9-11/2/2015 PALMWAG LODGE

Vanmorgen nog in Damara Mopane Lodge met een zwaar hoofd op wegens Malarone? Redelijk geslapen, om 01:30 reeds wakker door het begin van een krekelconcert.

Wel terug in slaap, ik voel overal muggen maar hoor ze niet. Airco defect.

Het hele domein, behorend tot de private parkenketen Gondwana heeft de dubbele Mopane blaadjes als logo op alles. Dat is de boomsoort die hier overal werd aangeplant. Op de muur in vier talen een waarschuwing voor groene wantsen die in de lente vanaf september een ware pest lijken. Ze zijn volgens de waarschuwing in de kamers uiteraard niet schadelijk maar laten wel een felgroene stinkende druppel op je huid na. Pesticiden willen ze om ecologische en vogelredenen niet gebruiken maar ze hopen snel een natuurlijk bestrijdingsmiddel te ontdekken!

Wij met hen.

In de kamers reproducties van beroemd werk van een Namibische naïeve schilder die allerlei dorps- en landschapstaferelen contereit in niet al te felle kleuren. De beste vind ik zijn 'Hou Moed drankwinkel'.

Vanmorgen dus bij de eerste zon aan Georges Simenon, De Blauwe Kamer begonnen.

Hier in Zuidelijk Afrika is enkel de vroege ochtend aangenaam. Eindelijk frisse lucht na de zweterige nacht, net voor het vogelconcert dat opgelucht op volle sterkte komt, nadat het nachtelijke krijsen van jachtige sluipmoorden in de wildernis verstomd is.

Khorixas.

http://en.m.wikipedia.org/wiki/Damara_people

In Khorixas aan het Engen pompstation is het maandagochtend centrumgevoel levendig. Het oude Total pompstation is failliet en biedt nu schaduw aan een prullaria markt, naast een oude caravan waarin duidelijk van alles kan.

Op de hoek is het grote partijhoofdkwartier van de Swapo, waarvóór enkele partijwagens. Daar lijkt ook van alles te kunnen.

Aan de achterkant wat smerige winkeltjes waaronder één met een grote zeefdruk van de fameuze kop van Che Guevarra. Hier bloeit duidelijk een locale vorm van socialisme.

Er lopen volgens onze gids Herero vrouwen in lange victoriaanse kleren rond, soms met een banaanvormige hoed. Maar echte Herero vrouwen dragen volgens Wikipedia hun hoeden als de grote hoorns van hun koeien.

http://en.m.wikipedia.org/wiki/Herero_people

Anderen in veelkleurige quilts zijn dan weer Damara. Sinds het einde van de apartheid mag er niet meer over Bantoe volkeren besproken worden, nu wil iedereen naar zijn of haar stam geheten worden. Tenminste wanneer ze zwart zijn, want voor kleurlingen (hun eerste grote verzetstrijder die op alle Namibische dollarbiljetten prijkt met zijn grote geklede hoed is Hendrik Witbooi en dat was een bastaardkleurling)

De mannen zijn hier struis en dik met een auto waarin de minimale tankhoeveelheid van vijf liter.

De pompjongens zijn in uniform en slank. Wie niet bij een auto hoort, is mager.

Een ezeltwagen met twee trekkers staat in de schaduw van de supermarkt met een eerder basic aanbod, maar wel zakken chips, katten- en hondenvoer in voorraad. Ook kattenvoer Wiska's! Er komt een rare kerel aangefietsd met een fietshelm op en een oude auto achteruitkijkspiegel op zijn LINKER stuurarm waar iedereen hier links rijdt. Hij verdwijnt in de supermarkt. Een erg lange graatmagere rastaman met een oranje Jägermeister t shirt en een korte oudere armoedzaaiers draaien wat rond de wagens, maar worden gemaand om te verdwijnen.

Versteend hout.

De tocht leidt na een kort stuk asfalt langs het Petrified Wood waar de Darama gidsen niets te doen hebben wegens heel weinig bezoek. Er is wat arts&crafts, een zonnepaneel en een koffiebar die leeg is. Nochtans mooi versierd met geslepen deksels van olievaten die als een wand aan mekaar gelast zijn, alsmede een kopie van een artikel uit een Duitse Allgemeine Zeitung uit 1996 over het versteende woud.

Beverly leidt ons rond in een uniform en begint met het opnoemen van boetes en gevangenisstraffen voor het meenemen van een stukje versteend hout. Het gaat om enorme dennen die 300 miljoen jaar geleden door het afschuiven van de centrale gletsjers uur midden Afrika hier bleven steken. Een kilometer puin erbovenop en na al die jaren zwaarder dan steen door de mineraleninfiltratie. Er liggen twee min of meer herkenbare bomen van 30 meter. Er groeien ook veel van de fameuze lelijke woestijnplanten - de grote Welwitschia - tweeslachtig waarvan Fd er een bij Schwakopmund zag van 1500 jaar oud.

The Big Welwitschia stands approximately 1,4 meters tall and its' leaves spread to a diameter of about 5meters. Exact aging of the plant is difficult. The detail board at the site gives the age as being in excess of 1500 years old. However recent studies show that the plant could be twice as old. The longevity of the plants indicates an unusual resistance to disease. However, you may find some that have recently become 'infected' by a fungus growth.

Oryxen vreten eraan bij watertekort..
Een dooie bedoening, maar volgens onze gids zeer succesvol.
Volgens Beverly echter zeer stil.
Het is dan ook een hele berg flauwe kul en bijzonder slecht gepresenteerd.

Onderweg herders met honden die troepen geiten door het zeer schrale landschap begeleiden. Een paar huisjes met geitenkralen. Eén heeft er wat van gemaakt: "Prehistorisch Damara dorp!". Een paar namaakhutten, olifanten, giraffen, neushoorns, enfin de hele santeboetiek in hout uitgesneden.

En veel kraaltjes en minibeeldjes om vlug mee te nemen.

Wat verder de grote concurrent van het

National Heritage Petrified Forrest park, een local die adverteert met het grootste versteende woud t r wereld.

B is ontgoocheld dat we dit niet spectaculair vinden. Ik probeer hem uit te leggen dat Indonesië versteende boomstammen exporteert naar Nederland en dat ik er nog een heb willen kopen voor 2000   van 150 kg, 1,5 M hoog.

Hij wil dat we een fooi geven aan de gids ondanks onze reeds forse entrée. Ik vertik het en de rest ook. Een fooi is geen probleem voor mij als het iets is wat echt de moeite is en waarmee ze zich in een gunstig licht stellen. En dat is buiten Bob on the Edge of Eternity eigenlijk nog nooit gebeurd.

De weg is nu lamenteabel. Het landschap arm, steenwoestijn met zandsteen tafelbergen wat geleidelijk overgaat in enorme zandduinen die tot aan de Atlantische oceaan uitlopen als de grote Namibische zandwoestijn.

http://en.m.wikipedia.org/wiki/Himba_people

Palmwag Lodge

In de vroege namiddag aangekomen na een betere rit dan verwacht, wegens de piste door een schraper toch wat gladgestreken : Palmwag Lodge. Een grote verzameling stenen

hutten met rieten daken, ontvangst met glaasje sinaas en er is geen tv, maar wel WiFi, zij het niet overal even sterk.

De hutten liggen gelukkig dichtbij het restaurant en er is stroom, geen airco maar wel een staande ventilator, klamboe boven de bedden die vol stof liggen van het rieten dak erboven. Tussen de rieten bekleding en de muren zijn de openingen afgesloten met smerig muggengaas.

Ik zoek mijn vuile was bijeen wegens twee dagen verblijf en doe dit naar de receptie waarna op pad naar het zwembad voor een frisse duik. Edoch er is een gat in het zwembad en dat is dus onbruikbaar wegens reparatie. Aan de bar een kleine Griekse sla

gegeten - dat is hier zowat standaard overal - maar deze keer twee keer zo duur als vroeger, met een glas water. Er staan zes mannen en twee vrouwen aan de toeg. De vrouwen brengen eten af en aan vanuit de keuken. Ze staan onderling te smoezen over ons aan hun blikken te zien.

De Palmwag blijkt een oase wegens een deels ondergrondse rivier of zoiets waardoor in een heel smalle strook van enkele tientallen meter een hoop oude palmbomen, ander groen, bamboe en riet.

Morgen vanaf 07 uur vertrek voor een excursie naar die Himba people die zich volgens Wikipedia alles behalve erkend en gesteund voelen in Namibia.

Onderdrukte volkeren onder elkaar, weet je wel!

De Blauwe Kamer

Intussen dus van Georges Simenon 'De Blauwe Kamer' gelezen, magnifiek vertaald, verbluffend geschreven. Om jaloers op te worden. Ik herinner me in mijn Lierse middelbaar aan de RNS hoe Simenon werd opgehemeld waar ik hem maar zozo vond.

Niet zozeer omdat mijn Frans te zwak was want Sartre en Camus tot sommige XIX de eeuwse klassiekers uit de oude kast vol Livres de Poche tegenover de trap in de speelzaal naast de deur van het muziekkot gingen er wel goed in. Ik denk dat mijn geest vooral nog zo simpel verhangen was aan eenkennige oplossingen dat ik Simenon maar niks vond, wegens niet simpel genoeg.

Het lijkt er nu op dat zijn Blauwe Kamer de trigger is waarop mijn herinneringen terugkomen.

Het heeft te maken met treinen, Lier en het toenmalige herkenbare verlangen naar zekerheid in het oog van de wereldstormen.

Die beperkte kast Franse literatuur, waarvan de sleutel bij een derde jaars normalist was, werd dus buiten de goed gestoffeerde bibliotheek van de Rijksnormaalschool Lier

gehouden. Ze lag naast de fameuze trap die toegang gaf vanuit de overdekte ontspanningszaal tot de eerste verdieping waar de studiezaal voor de normalisten. Achter de trap huisde het hok van Jef muziek, de leraar musicologie die tevens dirigent van de harmonie was. Jawel de RNS had toen nog een grote harmonie met veel instrumenten. Het had te maken met haar normalistenopleiding waarbij 2 uur muziek per week een minimum was. Ik kon en kan echter amper toon houden en moest me redden

met het onderschrijven van de noten op de notenbalk en lidmaatschap van de harmonie waar ook een vrije woensdag middag in de stad aan vast zat.

Ik speelde de bugel. Jef muziek had me dat aanbevolen wegens nog vier andere bugels.

Dus tijdens het spel of de mars vielen mijn bijdragen niet zo op. Behalve toen we voor de plechtige opening van een nieuwe Rijksschool aan het einde van de Ruggenveldlaan in Deurne, waar ik later nog zou wonen, een paar uur dienden te oefenen in marcheren achter de vlag én spelen.

Na een paar rondjes leek het allemaal prima gesmeerd te verlopen.

Wie er niets van bakte hield zich gedeisd en probeerde vooral goed per rotte in de maat te stappen en de goeie spelers trokken alle registers open.

Tot de dirigent de stoet plots stillegde, op ons parcours liep te zoeken en met iets in zijn hand voor de harmonie kwam staan met de vraag: 'Van wie is dit?'

Het bleek een zeverstuk om het opgehoopte blaasspuug uit het instrument te laten lopen.

Eenieder controleerde zijn blaasapparaat.

En aan de mijne ontbrak een stuk.

Zijn stuk, mijn stuk dat hij hoog ophield, opdat ik het zou komen halen onder de bulderlach van de hele harmonie.

Hij liet me met rust, en ik hem. We speelden allebei ons spel.

Hij geloofde in jazz muziek en ik in de goedheid van de mensheid.

Normalisten staatsgreep

De trap zou nog een zeer belangrijke rol spelen in onze toekomst.

Het normalisten-zelfbestuur was in onze dagen eerder een aanfluiting van zelfbestuur met idioten van het hoogste jaar die graag straffen uitdeelden en onnozel deden.

Daartegen organiseerden wij met een aantal gelijkgezinde ontevreden internen in het voorlaatste jaar een staatsgreep, niet zonder eerst 'Les Justes' van Albert Camus in de klas te hebben gespeeld.

<https://www.flickr.com/photos/59276281@N00/9015815539/in/photolist-eJGpRv-3Ey5G8-3Ey6aR-3ECqaf-3ECpzG-3ECp7J-3ECoSq-3ExV4B>

En 'Les Mains Sales' van Sartre te hebben gespeld:

HUGO

Je n'ai jamais menti aux camarades. Je... A quoi ça sert de lutter pour la libération des hommes, si on les méprise assez pour leur bourrer le crâne ?

HOEDERER

Je mentirai quand il faudra et je ne méprise personne. Le mensonge, ce n'est pas moi qui l'ai inventé : il est né dans une société divisée en classes et chacun de nous l'a hérité en naissant. Ce n'est pas en refusant de mentir que nous abolirons le mensonge : c'est en usant de tous les moyens pour supprimer les classes.

HUGO

Tous les moyens ne sont pas bons.

HOEDERER

Tous les moyens sont bons quand ils sont efficaces.

HUGO

Alors, de quel droit condamnez-vous la politique du Régent ? Il a déclaré la guerre à l'U.R.S.S. parce que c'était le moyen le plus efficace de sauvegarder l'indépendance nationale.

HOEDERER

Est-ce que tu t'imagines que je la condamne ? Il a fait ce que n'importe quel type de sa caste aurait fait à sa place. Nous ne luttons ni contre des hommes ni contre une politique mais contre la classe qui produit cette politique et ces hommes.

HUGO

Et le meilleur moyen que vous ayez trouvé pour lutter contre elle, c'est de lui offrir de partager le pouvoir avec vous ?

HOEDERER

*Parfaitement. Aujourd'hui, c'est le meilleur moyen. (Un temps.) Comme tu tiens à ta pureté, mon petit gars ! Comme tu as peur de te salir les mains. Eh bien, reste pur ! A qui cela servira-t-il et pourquoi viens-tu parmi nous ? La pureté, c'est une idée de fakir et de moine. Vous autres, les intellectuels, les anarchistes bourgeois, vous en tirez prétexte pour ne rien faire. Ne rien faire, rester immobile, serrer les coudes contre le corps, porter des gants. **Moi j'ai les mains sales. Jusqu'aux coudes. je les ai plongées dans la merde et dans le sang. Et puis après ? Est-ce que tu t'imagines qu'on peut gouverner innocemment?***

Jean-Paul Sartre, Les Mains sales (1948)

Met een paar mede internen bezetten we de trap vóór de avondstudie en deelden we de medeleerlingen ons eisenpakket mee: geen onnozelaars meer op de surveillance-banken, een tv, tafelbiljart, meer buitenschoolse culturele activiteiten.

En hop iedereen was mee en daar stond het bestaande zelfbestuur boven aan de trap verbouwereerd te kijken.

Hier hebben we het effect geleerd van een goeie toespraak op een grote groep mensen. Hier hebben we geproefd van de macht van het retorische woord. Het zou me later nog zeer van pas komen, in auditoria, aan fabriekspoorten, binnen fabrieken, gemeenteraden en parlementen.

Het resultaat was dat het zetelende zelfbestuur werd opgeheven en dat er voor volgend jaar nieuwe verkiezingen kwamen die door onze fractie met een knetterende meerderheid werd gewonnen.

Én dat wij gestraft werden wegens insubordinatie door de directeur van de school die er eigenlijk wel veel zin in had, dat we dit klaar hadden gespeeld, maar volgens het reglement diende te straffen, met een opstel geloof ik over zelfbestuur!

Roger L werd normalistenleider, wat het voorzitterschap inhield, en ik hoofdredacteur van het schooltijdschrift 't Klokzeel waar we ons eens goed in konden laten gaan, politiek en literair.

Werkcentrum Lier

We waren intussen gepokt en gemazzeld in het Werkcentrum waar Ward A ons als extern op een woensdagmiddag mee naartoe had genomen. Het lag daar vol opruiende tijdschriften over de honger in de wereld, 11.11.11, onderdrukte indianen, oorlog alom en de Lenin van Lier, de zwartgebaarde Karel Van Gassen zat er mee in het bestuur. Die bleek al snel te neigen naar den Amada want er kwamen Leuvense studenten uitleggen hoe het nu allemaal precies in elkaar zat. Frans VB was bij ons dé man. Hij zat aan het einde van zijn studies psychologie en wist in een paar uur een wereldbeeld te schetsen waar geen ontkomen meer aan was. Dus lazen we 's nachts allerlei gestencilde brochures, stevig gekafte vertalingen van de Moskouse Pegasus uitgeverij van Lenin en Marx en Engels en Stalin, en later Franse boekjes van Mao uit Peking. Uiteraard naast het Rode Boekje met citaten van voorzitter Mao Tse Toeng en dat van de scholieren.

Het ging razendsnel, al eens aangevuurd door heldhaftige betogingen tegen de oorlog in Vietnam, zij het dat mijn geliefde en ik eens een vertrek vanuit het Werkcentrum rateerden wegens wandelend minnen over de Lierse vesten waarna dan maar op eigen kracht de bus naar de koekenstad genomen. Voor de slotmeeting.

In de initiatietijd was ik eens aanwezig geweest op een bestuursvergadering die zeer laat uitliep, wegens niet alle bestuursleden even marxistisch-leninistisch geneigd waardoor ik te laat was voor de nacht op mijn internaat. Maar ik had vooraf een verhaal dat ik bij mijn grootouders moest zijn voor een familiebijeenkomst te Nijlen. Ik werd dus door een van de leraar-stichters van het Werkcentrum in Nijlen afgezet aan het begin van de Spoorweglei aan het station, niet zonder een lange discussie die hem noopte om zijn autootje nog langs de kant te zetten. Hij las veel en begon over allerlei vragen die hem - hooguit vijf jaar ouder dan ik wegens nog erg jonge leraar - bleven knagen.

Waarop ik niet gehinderd door enige twijfel kon antwoorden: *'Wat wil je toch al die onzin lezen. Het staat allemaal tot in de details beschreven in het dialectisch en historisch materialisme, de enige proletarische wetenschappelijk analyse van de wereld. Lees de boeken van Marx, Engels, Lenin, Stalin en Mao en je vindt het antwoord op alle vragen van deze tijd.'*

Hij zat perplex, naar ik toen dacht door de helderheid van mijn concept.

Naar ik nu vermoed door de verbijstering over zoveel onzin. Hij is dan ook snel vertrokken uit het bestuur van het Werkcentrum.

Ik weet nog dat ik hem vroeg hoeveel ik hem moest voor de lift tot Nijlen, wat hem wellicht ook zeer trof, want in het marxisme leninisme hoort wat voor wat.

Ik herinner me nog hoe ik enigszins beneveld door mijn vurig verkondigde wijsheden de in het duister gehulde Heylekenslei afstapte langs de 'route' met de ritmische betonnen hekken Roeselaere-Roulers van Henri Van de Velde, langs de huizen van alle familieleden van mijn moeder die in de straat woonden.

Ook voorbij het mooiste huis van de straat, een kubistische villa van Meester Heylen - wel geen familie - wiens zoon P later als jurist in de Kempen werkte en recent overleden is.

De banaal ogende maar fenomenaal mooie en handige betonhekken vertoonden handige spijlen. Daartussen kon ik net mijn voetjes kwijt waardoor een flinke trede hoger zodat ik net door de bovenranden naar de reusachtige stokende en fluitende locomotieven kon kijken.

Treinen bij mijn grootouders in Nijlen, dat was een belevens!

Vandaar wellicht mijn voorliefde voor stoomlocomotieven, die in China in 1980 en Zimbabwe in 1985 nog eens kon bevredigd worden.

Simenon was toen te dubbelzinnig voor mij, hij was vooral sterk in geen eenduidige waarheid, wel heel vele waarheden vanuit verschillende standpunten.

Ik was als jonge knaap in de ban van de zuivere zekerheden. Ik maakte in de speelzaal op school onder de pauze lange lijsten uit het hoofd van alle landen waar er oorlogen aan de gang waren, hoeveel doden die wel al niet hadden gekost en waar reeds de juiste bevrijdingsbewegingen aan de slag waren. Dagelijks volgden we alle wereldnieuws op de internaats-tv en de -radio in nieuwe ontspanningszaal. Het was ruim een A 4 vol!

AMADA - DAESH - ISIS

Het heeft iets van de tegenwoordige moslimjihadi's uit de betere kringen, redelijk goed geïntegreerd en min of meer wat gestudeerd, die hun frustratie en medeleven ook alleen maar kwijt lijken te kunnen in een ode aan het zuiverende geweld van Daesh of ISIS.

Niet voor niets beweerde de KP destijds dat Amada vol uitgetreden nonnen en jezuïeten zat, waar wel degelijk wat van aan was. De behoefte tot het offer van zichzelf zoals de redder van de mensheid, Jesus Christus, maar dan in een moderne vorm, lijden voor de bevrijding van de ander. Indien niet hier dan wel in de bevrijdingsstrijd elders.

Je vraagt je af hoe ik er tenslotte nog na vele jaren van ellende min of meer intact uitgesukkeld ben.

Het heeft wellicht toch te maken gehad met mijn neiging om te blijven lezen, en meer dan de verplichte partijliteratuur. Ik had ook van meetaf aan de onhebbelijke gewoonte overal aantekeningen tussen te schrijven of toe te voegen. Dat leidde soms tot hilarische toestanden.

Bijvoorbeeld bij de eerste lectuur van de dikke grijze turf van Stalin, Questions du Léninisme. Ik had gewoontegetrouw allerlei commentaren van Ludo Martens in de kantlijn gekrabbeld over Boekarin en de nieuwe economische politiek. Toen we drie jaar later naar Albanië trokken dienden we dat hoofdstuk opnieuw grondig te bespreken, mede aan de hand van het nieuwe Histoire du Parti du Travail d' Albanie van Kameraad Enver Hoxha. Was dat nu toch helemaal anders, op drie jaar tijd!

En Luki M die het allemaal moest uitleggen maar zweten als een rund wanneer ik de oude citaten kon debiteren van de grote - intussen wijlen - Ludo Martens.

't Is nooit meer goed gekomen, tussen mij en de universele waarheid.

Na al die jaren is mijn dwaasheid me bijgebleven, daar aan de Spoorweglei te Nijlen.

Geen echte schaamte, alleen medeleven. Met hen, met ons.

En ik snap nog altijd niet waarom er geen verstandige mensen waren die ons daarover zinnig konden aanspreken.

Moemoe was opgebleven voor mij en ik mocht op de straatkamer slapen, zoals vroeger als de treinen kwamen.

Das Prinzip Hoffnung.

De enige die ik ooit interessant weerwoord heb horen geven was een uitgetreden filosoof geloof ik, Louis Van de Wijngaard die eens in het Werksentrum kwam vertellen over Ernst Bloch, Das Prinzip Hoffnung.

Daar moet desondanks toch wel wat van blijven hangen zijn in mijn latere revolutionaire leven. Ook al verstond ik er

waarschijnlijk amper iets van.

Zoals van Camus en Sartre, die we snel konden inruilen voor het echte fundamentele theoretische werk van de vijf koppen, de denkers en doeners bij uitstek. Dat was de Koran en de Hadith voor ons, en ei zo na even idioot, maar het leidde tenminste in de praktijk tot grote successen in Vietnam, Laos en Cambodja waar de Amerikanen toch minstens

werden verdreven, in China waar het socialisme honger oploste, althans zo werd ons verteld, want later bleek hoe ze daar vooral grootschalig mensen oplosten. Dus trokken vele strijders en priesters, artsen en revolutionairen naar derde wereldlanden zoals Latijns Amerika waar al onze theorieën leken wortel te schieten. Camus bleef echter spoken, al die jaren.

En nu begot **Georges Simenon, De blauwe kamer.**

87. Zijn er niet lange jaren voor nodig om elkaar te leren kennen, met veel gemeenschappelijke herinneringen, herinneringen zoals aan de ochtend die ze nu aan het beleven waren?

131. Ze zouden samen oud worden, meer aan elkaar gehecht raken omdat ze meer gemeenschappelijke herinneringen zouden hebben, en Tony had zich zelfs al eens de gesprekjes voorgesteld die ze later zouden voeren, wanneer ze zich oud zouden beginnen te voelen.

'Herinner je je nog, je grote hartstocht?'

Wie weet? Met het ouder worden zou Gisèles glimlach rijpen, haar lippen zouden helemaal ontspannen raken. Gevleid, een beetje beschaamd zou hij antwoorden: 'Dat woord is overdreven.'

Palmwag Lodge dinsdag 10022015

Abominabel geslapen met lawaai van de ventilator wegens anders veel te heet. De douche heeft een bizar opstapje waardoor ik niet onder de kop kan. Die opstap blijkt dan een groot afloopgat te verbergen.

En zo is het in alle lodges van ons reisschema. Het gaat allemaal binnenkort vernieuwd worden. Hier was zelfs een oude ZA aannemer die op inspectie kwam om uit te zoeken wat er allemaal diende te gebeuren en wat hij eraan kon verdienen.

Leeuw!

Dan met Melvin op een oude kleine versie van 4x4 Toyota met opbouwbak voor 9 waar wij met drie in de ijzige ochtendkoelte zonder deken over een piste 30 km ver gereden worden.

Onderweg turend naar een beest waarvan we er al honderden hebben gezien. We worden voorbijgeraasd door een grote vrachtwagen met een gesloten airco glazen kooi waarin de dure spotters die zo geen last van het stof hebben. Wij rijden een half uur in hun stofwolk. Na een klein uur plots een mannetjesleeuw die de weg op 100 meter voor ons oversteekt hongerig en op jacht. Dat was wel een ietwat beklemmende ervaring. Temeer daar Melvin de motor stillegt en alleen nog de wind te horen is en het even duurde vooraleer de leeuw in kwestie besliste in welke richting hij nu verder zou gaan. De onze of de zijne?

Nog een eind over een redelijke piste met een troep giraffen die wat verwonderd naar ons staan te kijken, een kudde oryxen, wat springbokken die volgens de chauffeur van pure vreugde in het rond springen en waar twee bokken nog even mekaars krachten testen.

Himba

En dan plots naast de weg een Himbameisje met een smerig plastic vat aan de hand op blote voeten. De chauffeur, Melvin, praat ermee en het lijkt alsof ze een richting aanduidt niet ver daarvandaan.

Effectief, we rijden voorbij twee constructies van houten stokken, met twijgjes en takken, hier en daar een vod en veel steentjes die glinsteren. De lokale spot van arts&crafts naar ik vrees. Maar blijkbaar wat verwaarloosd wegens matig succes. We draaien een steenwoestijn op en zien in de verte wat rook, en bij nadering rechts enkele bliken huizen van golfplaten met zinken daken waaromheen als versiering nieuwe rechte houten stokken en een bakkie of twee ervoor, en recht voor ons wat lemen hutten met enkele grote kralen.

We stoppen onder een Mopane boom. Ik vrees dat dit hier de fameuze ontmoeting gaat worden met het Himba dorp.

Melvin de chauffeur roept wat, aan het vuur staat

een meisje in een pot te roeren. Er rennen nogal wat kippen rond, en een paar honden.

Het is er ontielig smerig met stront van runderen, honden, kippen, stukjes blik, deksels van potjes, stenen, zand, asse. Er komt een slungelachtige jongen met een wat idiote blik met een stok van achter de struiken tegen de helling. Na wat praten verdwijnt hij want Melvin wil met de 'eigenaar' praten. The owner! Die zit wat hoger op met de geitenkudde. Wij moeten iets antwoorden als die komt, iets van het gaat met ons goed in de Himba taal die ook de taal van de Damara is en Melvin is een Herero uit de regio die hun taal ook kent.

De eigenaar

De 'eigenaar' is een slanke zwarte man van rond de veertig met een stok, twee onderdanige honden, een lendendoek, een vuile trui en een nog smerigere sneeuwmuts. Hij heeft een energieke blik en blijkt na wat onderhandelen helemaal in de mood om ons zijn bezittingen te tonen.

F&L worden al wat zenuwachtig, zeker als Melvin aandringt om foto's te maken, veel foto's, ook van dichtbij en dan niet van de kraal en de koeien maar van de naakte vrouwen en meisjes die van overal komen toegestapt na een paar luide schreeuwen van hun eigenaar.

Bij het vuur verdwijnt het meisje dat stond te roeren in de driepikkelpot met maispap. Zij kruipt een lage hut in. We krijgen de hut van de eigenaar te zien, een ronde 1,70 M constructie van takken waartussen leem tot halve hoogte waardoor wel een open zicht op de hemel. Binnenin een 'bed' van houten takken waarop wat smerige dekens. Hier zou de eigenaar slapen. Daarnaast een kleine hut op poten voor de voorraden. Een grotere hut in rode klei met een platform aangestampte klei ervoor, daarachter ligt een vrouw tegen de wand die de hele tijd blijft liggen, ze is naakt op een lendendoek na en ze lijkt erg lusteloos. De grote kuikens proberen hun deel van de maispap mee te pikken doch krijgen een steentje naar hun kop. Ons gezelschap neigt weg van de centrale happening naar een kraal waar ze geanimeerd naar de vele kalveren staan te kijken.

Het watermeisje van aan de weg komt tot overmaat van ramp effectief met dat plastic vat halfvol op haar hoofd parmantig aangewandeld. Ze schrikken zich rot van zo'n naakte aanval in de rug.

Keurtijd

Zij sleept in een moeite door nog een baby mee die in Nederland een zondagsarmpje zou overhouden aan de manier waarop ze hem optilt en bij enkele andere scharrelaars zet. De eigenaar komt ook wanneer een wat beter in het vlees zittende schone met een baby bij de intussen uitgestalde zak met kralen, kalebassen en beeldjes - zelfs twee Herero popjes - komt zitten. Hij zet zich op een soort stoffen opvouwbaar tuinstoel een meter of tien bij ons vandaan, hij kijkt ook niet naar hen en ons maar naar zijn koeien. De oudste zoon zit ook op zoiets, zij het in een kleinere versie. De knaap houdt verder controle over het vuur, terwijl de vrouwen en meisjes hun dekens afleggen en wat sieraden om hun buik binden.

De eigenaar dirigeert ze verder op een hoop. Zijn roodhuidige koeien en kalveren geraken mits wat corrigerend toegesproken en zwaaien met de stok in de nodige fotogenieke poses.

Volgens Melvin bezit hij vier officiële vrouwen, die ieder zo'n hut hebben en waarvan er twee wat verderop wonen, waaronder de grootste. Een erg jonge blijkt toch ook reeds een kind te zogen. Een wat oudere ook nog. Enfin ik heb de indruk dat al wat van zijn eigendom het ook maar kan, recent gebaard heeft. De peuters scharrelen wat rond, naakt en onbesneden of lebbereen wat aan een borst.

Dan commandeert hij de vier jongste en een oudere recht om voor de foto's te poseren.

Ze gaan dichtbij Fd staan die zich als een haas uit de voeten maakt.

Er komt nog een volwassen vrouw uit een hut die haar geitevellenschort - vooraan lang en achteraan doorgaans heel kort - van voor naar achter onder haar kruis slingert

waarna ze erop gaat zitten. De oudste voluptueuze heeft autobandschoenen aan, haar eigenaar ook. De rest is blootsvoets. Melvin sommeert een meisje dat nog niet gebaard heeft, dichterbij te komen. Hij gebruikt haar om de verschillende standskenmerken te illustreren: huwbaar, gehuwd maar nog niet gebaard, gebaard, oud. Ook haar haren zijn gevlochten en vet van het ranzige kleivet. Ze moet haar mond opendoen en haar tanden tonen. Alle Himba vrouwen kan je herkennen aan de onderkaak, waar ze alle snijtanden

hebben uitgetrokken. Kunnen ze alleszins niet meer bijten, toch?

Koeien en kalveren

Volgens Melvin is er interactie tussen de Damara die in de betere rechthoekige huizen een paar honderd meter verder wonen en die Himba die hier al 7 jaar komen. Alleen bij elders meer groen na de regens vertrekken ze met hun kuddes naar het noorden.

Himbavrouwen mogen zich maar een keer in hun leven wassen, nlk voor hun huwelijk.

Anders strijken ze zich dagelijks in met een soort smurrie van rood gemalen steen, kruiden en ranzige boter of ander vet. Dat dient allemaal tegen de insecten.

Op commando van de eigenaar komt een meisje demonstreren hoe ze haar billen en borsten met dat spul invet.

Op mijn vraag waarom die mannen niet naakt

lopen en zich met dat spul tegen dezelfde insecten insmeren, krijg ik te horen de mannen zich wel dagelijks mogen wassen.

Waar dan wel is geheel onduidelijk wegens geen water. En dat van die insecten klopt dus ook niet.

Melvin beweert dat soms de eigenaar wel eens toestaat dat een kind naar school gaat. Maar dat is eerder zeldzaam want ze moeten helpen met de dieren. Het uithuwelijken van dochters gaat gepaard met veel bruidsschat aan koeien en geiten. Iedereen kan zo'n meisje kopen voor koeien en geiten en dan ben je ermee

getrouwd. Enfin ze blijven meisje tot ze gebaard hebben en dan pas verandert er iets op hun hoofd, ze krijgen een soort koeienvellenkrans opgebonden. Jongens worden blijkbaar niet besneden en worden het hoofd kaalgeschoren met een opgekrulde lok erboven. Melvin wist van een Zwitser die met een Himba vrouw getrouwd was, sommige Damara doen dat ook en meestal blijven die vrouwen zich als Himba kleden, nu ja kleden. Het is eerder versieren.

Ik vrees dat er iets anders speelt bij de eigenaar. Zijn vrouwen en meisjes moeten zoveel mogelijk gelijken op zijn mooiste koeien, daarom die kleur zoals de rode vacht van zijn runderen.

Hij is wel degelijk niet de chieft of de man, echtgenoot of vader.

Hij is de eigenaar, the owner, wat helemaal geen foute interpretatie is van Melvin.

Melvin en hijzelf zien hem zo, en ook zijn koeien en vrouwen en kinderen. Hij beslist alles.

Toch een erg zware verantwoordelijkheid in zo'n harde leefomstandigheden.

Mijn reisgenoten willen niets kopen van de prullaria. Rijst de vraag van een fooi voor de eigenaar. Ik heb daar geen zin in, wegens de hele game drive al strontduur, en deze veekeuring niet echt mijn wens.

Maar geen nood. Wanneer ik als laatste afscheid neem, beweert de eigenaar dat hij graag painkillers heeft voor zijn vermoeide rug. Hier ziet Fd zijn kans schoon om uit zijn tasje in de Toyota een tabletje paracetamol in blister te toveren. For the owner!

Wat grotere kinderen al bij al toch een tiental van 1 tot 13 jaar) allemaal van

dezelfde eigenaar hadden zich verborgen in de slaaphut en zwaaien naar mij als ik voorbijkom.

De slungel loopt mee en krijgt van Melvin twee zakken maïsmeel van 10 kg, een fles olie, een zak met iets onbestemds. Toch al bij al een mooie prijs voor de veekeuring van de eigenaar.

Canyon

Vandaar in ietwat bedrukte stemming naar een afgesloten gebied van tientallen kilometers groot waarin een ABU Canyon. Het is een verschrikkelijk traject, zoals Fish River maar vlakker, tot aan een kleine canyon waar een spleet van 30 meter diep en 30 breed met wat water, planten, vogels, een leguaan maar geen olifanten of neushoorns.

Op de terugweg onder een boom lunch met vouwtafel, tafellaken, klapstoeltjes, koude pasta, kaas, ham, sla, brood, boter kip en gehaktballen met rode kool en rode bonen.

Melvin eet mee. Als ik hem bevrage over hoe die Himba mensen omgaan met die omgeving, die vrouwen zich vergelijken met de Damara of Herero, niet naar school moeten, schiet Fd uit zijn slof: "Die mensen zijn perfect gelukkig en daar hoeven we ons vooral geen zorgen over te maken en niet mee te bemoeien. Enz."

's Lands Wijs, 's Lands Eer kwam er tot slot nog uit.

Ik heb er dan maar het zwijgen toegedaan en heb de stilte laten wegen.

Nadien met Melvin nog eens apart geprobeerd maar die gebaarde ook niets te weten van de Himba protesten tegen de stuwdam in het noorden.

Hij zag ze eerder zoals giraffen en oryxen. Dat heb je hier, dat is mooi en leuk voor de toeristen en dus brengt dat flink op. Zo'n leeuw is mooi meegenomen als je hem treft of een neushoorn die we niet zagen, maar met die Himba's heb je altijd prijs want je weet waar ze zitten.

En als je de eigenaar wat spul geeft dat hij kan gebruiken, is iedereen gelukkig, toch.

En als je zo'n vrouw wil, betaal je gewoon zoveel koeien en geiten en klaar is kees.

Daar kon ik echt geen speld tussen krijgen.

Bij aankomst bleek een hele groep motards gearriveerd die met hun moto's aan game driving gaan doen?

Er lopen ook nogal wat kinderen rond. Ik heb wegens kapot zwembad maar een verkwikkende douche genomen, doch het koude water was heter dan het warme, wegens buizen in de zon.

Wat een ellende!

Het is ontzettend heet in mijn Lodge, ik moet regelmatig heel kleine mierachtige beestjes dooddrukken op mijn iPad scherm, mijn beide benen voelen heel erg warm aan, maar als ik er met de hand aankom valt het goed mee. Ik vraag me af of ik eigenlijk wel tegen die malorone kan. Ik drink geen wijn meer, maar daar voel ik nog niet veel van.

Het is hier loeiheet maar tegen 19 uur toch wat wind, gelukkig.

De Premier.

De eindeloze terugtocht benut om van Georges Simenon De Premier te lezen. Alweer een topper, waarin ik zelfs Sandor Marai begin te herkennen.

37. *'Goedmoedige dwazen bestaan niet.'*
 Enkele ogenblikken later had hij, alsof hij had gearzeld zijn gedachte ten einde te denken, eraan toegevoegd: *'Dwazen bestaan niet.'*
 Daar had hij het bij gelaten. Het was moeilijk om uit te leggen. Hij had het gevoel dat achter een bepaalde soort domheid een machiavellisme schuilging dat hem angst aanjoeg. En hij weigerde te geloven dat het zich op een onbewust niveau afspeelde.

41. *Zijn ervaring als volksafgevaardigde had hem geleerd dat je maar op één manier van een bepaald type opdringerige personen af kon raken: hen ontvangen. Hij herinnerde zich een oud vrouwtje in rouwkleren en met een astmatische hond onder de arm dat twee jaar lang, dag aan dag, in alle ministeriële wachtkamers had gezeten om voor haar broer een academische onderscheiding te verkrijgen.*

Een hele mooi voor politici vind ik deze, vooral voor John C en Bruno T en hun oude bazen van de sp(.a) over de truuk van de altijddurende trouw!

94. *Toen hij eindelijk overeind kwam, bewoog hij zich als een automaat.*

'Ga zitten, Chalamont.'

Zijn stem was helder, precies en even kil als een machine.

'Nee. Niet daar. Aan mijn bureau, alstublieft.'

Met zijn handen op zijn rug liep hij rond.

'Neem een vulpen, een blad papier...'

En hij begon te dicteren, met gebogen hoofd en zijn handen op zijn rug heen en weer lopend en soms stoppend om het juiste woord te zoeken.

'Ik ondergetekende, Philippe Chalamont...'

Hij hoorde het geluid van een vulpen die over het papier gleed, een benauwde ademhaling en, ongeveer in het midden van het dictee, iets wat op een snik leek.

'Ik kan niet...'

Maar hij onderbrak hem.

'Schrijven!'

Het dictee ging door tot het klaar was.

NA OKAUKUEJO REST CAMP ETHOSHA National Park Wo 11 - do 12020215

Vanmorgen de medereizigers meegedeeld dat ik niet meer de gemeenschappelijke pot wens te spekken. Ik ben niet van plan om Namib \$ uit de muur te halen die ik nadien nergens nog kwijt kan.

Laat staan dat ik na een dagelijks gezamenlijk ontbijt en een hele dag in dezelfde auto nog bereid ben om de moet-je-eens-horen of ik-zal-je-wat-vertellen verhalen van Fd ook bij het avondeten te doorstaan.

Ik heb me dertig jaar lang gespecialiseerd in het empathisch luisteren naar dat soort mensen met matig tot ernstige problemen, maar dat is sinds 9 maanden voorbij.

Bovendien werd ik daar toen voor betaald.

Dus ga ik dat hier nu niet meer doen, zelfs niet gratis.

L haalde gelukkig aan de receptie nog 200\$ uit de rekening die de creatievelingen van de receptie hadden

verzonnen, voor drie flessen prikwater!

Mits wat zuinig aan

haal ik met de 900

Rand voor drankjes,

biltong en wat noten

die hier nauwelijks te vinden zijn Jo'burg.

En anders mijn

creditcard. In Zambia

nemen ze alleen

gestreken U\$ biljetten

aan! Hun eigen

Kwatsha wordt al te

gretig versmaad.

Ik heb verschrikkelijk slecht geslapen,

ondanks alles open en

de ventilator voor de

deur om de hitte uit de

hut met rieten dak

weg te krijgen. Na een

uur alles maar weer afgesloten wegens vliegende beesten, klamboe dicht, en tegen 4 uur

kou van de ventilator. En dus nu weer doffe hoofdpijn. Malarone of de hitte? Ik drink

nochtans liters water.

Gisteren nog Georges Simenon, Een misdaad in Holland en vandaag De danseres van Le Gai-Moulin gelezen. Twee goed vertaalde en redelijk gecomponeerde Maigrets, die man had het echt wel in de vingers. Niet alleen bij die 10.000 vrouwen.

Maar dat kan hoogstens nog aantikken als een soort vrijdagavondfilm of feuilleton op tv.

Leuk zinnenverzetje, genre de Engelse detective series van de laatste decennia.

Zijn twee andere boeken, en zeker De Premier zijn toppers. Die laatste zelfs van het niveau van Sandor Marai.

De Premier

57. Was het vanwege die imitatiedrift, die oprechte en vurige bewondering, dat de Premier hem als medewerker had aangenomen en hem daarna van ministerie naar ministerie had meegenomen, als attaché, als secretaris en uiteindelijk als kabinetschef ?

Tegenwoordig was Chalamont volksafgevaardigde van het zestiende arrondissement en woonde hij met zijn vrouw, die een groot vermogen had meegebracht, in een appartement aan de rand van het Bois de Boulogne. Voor zijn levensonderhoud was hij niet op de politiek aangewezen, maar hij bleef ermee

doorgaan, voor zijn plezier; anderen fluisterden dat hij het deed uit boosaardigheid, omdat hij er zo veel venijn in stak.

Hoewel hij een redelijk grote fractie leidde, was hij maar één keer minister geweest, en dan nog maar voor drie dagen.

Zei het niet veel over zijn karakter dat zijn keuze op Binnenlandse Zaken viel, waar hij inzage had in de politiedossiers?

75. Kijk, mijn beste dokter, er is een waarheid die de mensen, maar ook de opiniemakers niet zien, iets wat me stoort telkens als ik de biografie van een bekend politicus lees. Men heeft het over de belangen van de leiders, over hun trots of hun machtswellust. Wat men uit het oog verliest of weigert te begrijpen, is dat vanaf een bepaald stadium, vanaf een zekere mate van succes, een staatsman zichzelf niet meer is, maar een gevangene wordt van de algemene zaak. Ik druk me niet helemaal precies uit...'

Fumet, die een wendbare geest had, en die de dokter – en ook bijna altijd de vriend – was van al wie er in het land toe deed, keek hem aan door de rook van zijn sigaar.

'Of laat ik het zo stellen: er bestaat een moment, een tree op de ladder, waarop de belangen en de persoonlijke ambities van een man en die van het land samenvallen.'

'Wat erop neerkomt dat op een bepaald niveau verraad bijvoorbeeld ondenkbaar is?'

Hij had even gezwegen. Hij had een precies, glashelder antwoord willen geven en zijn gedachtegang zo ver mogelijk doorgetrokken.

'Zuiver verraad wel.'

'Op voorwaarde, neem ik aan, dat de man tegen zijn functie opgewassen is?'

Op dat moment had hij aan Chalamont gedacht en geantwoord: 'Ja.'

'Wat niet altijd zo is?'

'Het zou wel zo zijn, ware het niet dat er bepaalde min of meer collectieve vormen van lafheid bestaan, en vooral van kruiperigheid.'

En de dokter...

Een hele goeie doordenker vond ik deze:

144. De Premier nam het hem kwalijk, beschouwde het als een vorm van bedrog dat hij de geneeskunde beoefende zonder erin te geloven, en pas veel later, na diens dood, zou hij stilstaan bij een van zijn vaders geliefkoosde uitspraken: 'Ik doe mijn patiënten evenveel goed als mijn confraters die er wel in geloven, en loop minder kans hun kwaad te doen.'

Toen ik een jaar of wat in Rotterdam huisarts was, ontstond ietwat paniek over de zogezegd pas ontdekte verschrikkelijke nevenwerkingen van COX2-inhibitoren die sinds dik tien jaar flink in opmars waren door de forse inspanningen van de farmaceutische industrie, zo erg zelfs dat die cerebex en aanverwante dingen als enige pijnstillers en ontstekingsremmers zonder maagproblemen werden beschouwd. In tegenstelling tot diclofenac waarvan ze rechtstreeks waren afgeleid. Plots verschenen na enkele gedocumenteerde overlijdens artikels over hartfalen en zelfs ritmestoornissen en kregen alle artsen in Nederland de opdracht deze medicijnen onmiddellijk te stoppen, alle gebruikers op te sporen en te rapporteren.

Een vreselijke klus! Alle collega's van de wijk zuchten en klagen want een reuzenwerk. Behalve voor mij. Van de 1700 patiënten die ik nog van mijn voorganger Ben Carlier had geërfd waren er vier COX2 gebruikers. En dan nog allemaal op voorschrift van een specialist. Collega B leek mij toen erg uitgeblust en alleen nog in voor kleien of keramiek. Maar er was iets zeer positief bij hen. Hij had zich in de dertig jaar huisarts nooit laten vangen aan de nieuwe en betere en beste medicijnen. Hij geloofde er niet in. Hij bleek behoorlijk gelijk te hebben. Ik geloofde er nog wel in, maar hield me uit principe toen in het aanschijn van de farmaceutische nieuw- en oplichterij bijna altijd aan de standaarden waardoor ik dus ook heel erg conservatief voorschreef.

Erger nog, ik ageerde actief tegen de cholesterol maffia en alle mogelijke cholesterolverlagers die wij geacht werden voor te schrijven. Ik heb zo ook veel mensen kunnen behoeden voor erger.

Bij een wijkonderzoek naar de toepassing van de NHG richtlijnen voor blaasinfecties bij vrouwen, bleek dat ik de enige was die zich hield aan furadantine, de eerste keuze volgens de richtlijnen. De rest liep toch maar mooi mee met de propaganda van de farmaceuten voor nieuw en beter. Ook al mag je in Nederland van hen geen giften ontvangen.

Beesten

Na een redelijk snelle rit, zelfs een stuk asfalt de westelijke toegang tot ETHOSHA National Wildlife Resort bereikt. Gisteren waren er 70 inkomende auto's geregistreerd. Wat veel zou zijn. Meteen na de ingang een grote groep nieuwsgierige giraffen, wat verder een troep zebra's met kleintjes die volgens B de enige dieren hier zijn die geen problemen hebben met tseetsee vliegen omdat die slaapziekte overbrengende vliegen in de war zijn door hun strepenpatroon. Er zijn er in zwart wit én in zwart wit grijs, in dezelfde kudde,

hoewel verschillende soort?

Aan een waterput een koppel struisvogels met tien halfwassen jongen. Een familie wrattenzwijnen, en weer zebra's, veel zebra's.

Plots een reusachtige eland, de grootste Afrikaanse antilope, bijna 1000 kg zwaar, maar hij loopt weg van ons en wij mogen niet van de weg noch uit de wagen. Een behoorlijk indrukwekkend dier.

Langs weg staan om de 20 km op een kilometer of zo grote waterplassen met putten en containers met pompen op zonnecellen, wat uit het zicht voor de fotografen.

Olifantenstier

Een paar putten verder een solitaire grote oude olifantenstier die een douche neemt. Beide slagstanden zijn op een derde afgebroken. Als wij aankomen raakt zijn vijfde poot bijna nog de grond. Hij kijkt naar ons en gaat een eindje verder zijn toilet afronden.

Een volgende put een stel valse gieren, twee secretarisvogels en wat kraaien, onderweg regelmatig groepen giraffen en zebra's. Een trio grootoor antilopes die kudu vrouwtjes blijken te zijn.

Het landschap is een groene savanne. Een stel gnoe's spurten mee langs de auto. Gelukkig is het de hele dag bewolkt want anders nog veel heter.

Na een uur of wat plasstop bij een omheinde stopplaats, fatsoenlijke en redelijk propere toiletten.

Nog verder een trio olifanten naast de weg. En een eenzame stier een paar kilometer verder.

Aan een waterput een ongelooftelijke hoop beesten: twee giraffen die de toeloop van op afstand inschatten. Drie of vier kuddes zebra's die met kleine veulentjes en al meteen de plas instormen, gnoe's en zebra's die in een enorme stofwolk komen aangelopen.

Springbokjes tussendoor.
Op een bepaald moment
een paar honderd dieren die
komen en gaan.

Tot de giraffen een voor een
naderen en een voor een
hun voorpoten op een rare
wijze uit elkaar zetten om te
drinken. Eerst kort dan de
ander want ze wisselen of
bij de studie van de
wijzigende omgeving. Tot
slot lange stukken drinken
finaal met twee tegelijk.
Een erg mooi zicht.
Nadien nog 80 km door een
enorme zoutzee die droog
ligt en dus witachtig groen
en een brede witte piste die
pijn doet aan mijn ogen.

Tegen 17 uur komen we aan in OKAUKUEJO REST CAMP. Het is nog steeds loeiheet en ik houd nog altijd die vervelende hoofdpijn. Eigenlijk ben ik helemaal gaar: drie nachten lamentabel geslapen, het gezeur achter mijn kop, loeiheet overdag én 's nachts. Er is gelukkig airco in de receptie edoch er staan tien wachtenden voor ons aan de inschrijving waar slechts één zwarte dame de ontvangst doet. Zes andere zwarte dames, een zwarte heer en één blanke vrouw staan bij het loket voor de vertrekkende bezoekers.

Maar die zijn er eigenlijk niet.

Zwarte bezoekers zijn er hier niet.

Alle personeel is hier zwart. De vrouwen werken, de mannen houden toezicht, vooral op hún werk lijkt het.

In het kamp is onze gids blij dat er een Chinese familie met twee kinderen is.

Chinezen vermijden volgens hem sinds ebola in West Afrika heel Afrika!

Miltvuur

Er liggen twee grote affiches met de kleurenfoto's van de regeringsleden en hun vice ministers tussen aanmaningen over mond en klauwzeer en een hele poster over miltvuur anthrax die hier ook nog heerst, inclusief een kaart van het enorme park en de wijde omgeving waarbij alle gevallen aangeduid. Vier of vijf proffen uit Californië houden er zich mee bezig. Verspreiding gebeurt duidelijk door aaseters.

Er is nog maar één blank regeringslid, de minister van handel en industrie die van meetafaan op die post zat en van Duitse komaf is. Naar verluidt investeert Duitsland ook vandaag nog fortuinen in Namibië.

En die renderen erg goed. Niet alleen in de diamant maar ook in de mijnbouw naar zeldzame aardmetalen, vleesindustrie, visserij. Vandaar wellicht de mond en klauwzeer controle en de antrax onderzoeken.

Ten tijde van mijn verblijf in Zimbabwe nu dus 30 jaar geleden was ik eens mee op missie met D E die ook gezondheidsinspectie deed naar een dorp 30 km verder waar een Deense ontwikkelingshulp organisatie met een Deense commune een gemeenschapshuis voor vrouwen bouwde bestaande uit twee hallen naast elkaar. Daar zouden de vrouwen dan allerlei naai- en ander knutselwerk kunnen doen, dus samenzitten en communiceren zonder de mannen erbij en ook nog wat eigen geld verdienen.

De Deense progressieve hippies hadden in het kader van hun idealen van ecologische zuinigheid een dode koe opgevreten ondanks de mededeling van de lokale boeren dat je geen beesten die vanzelf doodging moest eten. De helft of driekwart zwaar ziek: Antrax dus! De waanzinnigen.

B wist na de mond- en klauwzeer road block waarbij hij zijn aanhanger diende te openen - de aandachtige politieman had echter geen oog voor de koelkast in de wagen zelf - dat het vaak gebeurt dat die heren controleurs vlees confiskeren, ook al is het diepgevroren en komt het van elders.

Ze vreten dat dan zelf op voor hun kostje. Daarom gieten de blanken die zoiets meemaken stevast flink wat benzine of diesel over het aangeslagen vlees en steken ze het bij voorkeur zelf in brand.

Diner in de jungle

Er is geen WiFi! Nergens! Geen internet, geen tv, wel stroom én een airco apparaat in de bungalows, die verder redelijk zijn ingericht met een koelkast. Mijn medereizigers zijn dolgelukkig met de ligging bij the waterhole! Waar ze 's nachts met grote schijnwerpers op een

waterplas lichten en een hoop wilde beesten komen drinken en iedereen hoopt op leeuwen, luipaarden of hyena's die een veulentje verscheuren en zo.

' t Zal zonder mij zijn.

Er zitten hier ook een hoop mensen die kamperen in een daktent op hun auto, ondermeer een Hollands koppel dat voor ons stond aan te schuiven, waarvan ik de man bekend leek voor te komen, en hij mij.

Er staan ook veel tentjes in de vreselijke hitte.

En dan volgt het obligate verhaal van de olifant die 's nachts tegen de daktent-auto staat te schuren en de vrouw die daar krijsend wakker van wordt en meer van dat safari-visserslatijn.

Ik ben naar het restaurant geweest, sjiek en mooi naast een ferm zwembad met veel zwart personeel in alle categorieën en buiten in het gras een grote braai met wit gesteven tafellakens en kaarsen in papieren zakjes in het zand en zo.

Dat blijkt voor een cursus van zwarte dames en heren uit de betere kringen.

Vanavond is er zoals altijd geen á la carte mogelijk maar wel een buffet: puree, rijst, mais, gestoomde groeten, en een soort gestoofde reepjes wild. Ik ben dan maar naar de supermarkt geweest waar ze niets hadden behoudens diepvriesvlees, drie rekken chips, een rekje appels, een muur gekoelde drank en een muur sterke drank, een rek chocolade en snoep.

Geen noten behalve pinda's. En heel veel roomijs.

Het wordt dus dineren met een halve liter yoghurt met mijn Malarone pil, drie appeltjes, rooibos thee die in de ijskast staat te koelen, wat kudu biltong van in Kaapstad nog en een paar gedroogde dadels.

En slapen want ik ben kapot.

Nog veertien dagen !

Het telefoontje met mijn moeder was zo mogelijk nog moeilijker dan vorige keer. Zij verstond mij nauwelijks: verbinding? Gehoor? Enfin, ze weet dat ik nog niet ben opgevreten door de wilde dieren en ze zou mijn geliefde verwittigen.

OKAUKUEJO REST CAMP ETOSHA

Om 2 uur wakker van een spectaculair onweer. Flitslichten en krakende donder. Maar met de airco was het goed doorslapen tot halfvijf. Na Simenon ben ik gisteren nog eens begonnen aan Lukacs over Hitler: John Lukacs - HITLER EN DE GESCHIEDENIS, Hitlers plaats in de 20ste eeuw uit 1994. Ik heb het in 2009 al eens gelezen, maar na een artikel vorig jaar wou ik het graag nog eens doornemen. Bijzonder interessant werk wat grondig een hoop onnozele en marxistische clichés onderuit haalt.

Een ander interessant fenomeen over slavenhandel dat bij **Meredith 'Schatten van Afrika'** opduikt en waar ik ergens een originele verklaring voor vind, is dit.

450. Door de Europese heerschappij kwam er eind negentiende eeuw daadwerkelijk een einde aan de langeafstandshandel in slaven, die meer dan elfhonderd jaar had voortgeduurd. In de negentiende eeuw was die handel groter in omvang dan in alle voorgaande eeuwen bij elkaar. Naar hedendaagse schattingen werden er via de trans-Atlantische route 4 miljoen slaven verhandeld, via de route door de Sahara 1,2 miljoen, via de Rode-Zeeroute 492.000 en via de Oost-Afrikaanse route 442.000. Al met al 6,1 miljoen mensen.

In totaal bedroeg het aantal slaven dat tussen 800 en 1900 werd verhandeld voor de trans-Saharaanse route naar schatting 7,2 miljoen, via de Rode Zee 2,4 miljoen en in oostelijk Afrika 2,9 miljoen. De trans-Atlantische handel tussen 1450 en 1900 bedroeg naar schatting 11,3 miljoen. Hoewel de langeafstandshandel langzaam maar zeker ten

einde kwam, bleef binnenlandse slavernij tot ver in de twintigste eeuw diep verankerd in veel Afrikaanse samenlevingen.

Een interessant vraag over het lot van de zwarte slaven in de Arabische wereld is het ontbreken van hun procreatie.

Merkwaardigerwijs zijn uit die miljoenen slaven die geïmporteerd werden naar die moslimlanden nauwelijks zwarte bevolkingsgroepen voortgekomen. Zoals bijvoorbeeld wel heel uitgesproken in Noord en Zuid Amerika.

Een verklaring hiervoor zou kunnen liggen in het fenomeen dat mannelijke slaven door moslimhandelaars meestal werden gecastreerd tot zelfs hun penis afgehakt wat tot bloedingen, urologische problemen en dood leidde. Dit zou volgens sommigen de verklaring zijn van de eeuwenlange voortdurende nood aan nieuwe slaven. Er werden er geen bijgemaakt en ze dienden steeds van elders te komen.

Waterhole

Het ontbijt is goed, met de eerste kok die een omelet Bavette kan bakken!

De zwarte dames en heren van de cursus verdwijnen na het uitgebreide ontbijt om 8 uur naar de les.

En wij naar de volgende tocht door het park. Nog anderhalve dag, nu luipaarden, naar verluidt.

Nadeel van dit kamp was het fenomeen van de grote, mooie ruime excellente 4x4 van Toyota of Nissan die makkelijk vijf mensen luxueus kunnen vervoeren, dit in tegenstelling tot een Landrover Defender met Ford motor gebouwd door het Indiase TATA zoals wij. Tot overmaat van ramp staat er een enorme 4x4 autobus vol Duitse bejaarden die hier ook logeerden wanneer onze chauffeur een lek achterwiel wisselt aan het benzinstation van het kamp. Hij vindt zo'n bus op een vrachtwagen onderstel maar niks!

Nou, ruimte zat nochtans.

Vanmorgen langs de Waterhole geweest waar wat vogels, een grote tribune en de schijnwerpers voor de gluurders, er was een neushoorn. Ik heb vanochtend het nest van de hyperactieve weefvogels gefilmd.

Neushoorn

Net buiten het kamp een reusachtige witte neushoorn met twee hoornen.

Volgens onze gids zijn die solitair en grazen ze met een stompe snuit.

Hij spuit ook een massa urine om zijn passage te markeren.

Zwarte neushoorns zijn kleiner, met een spitse snuit om blaadjes te knabbelen en zeer agressief. Naar verluidt schijten ze ook allemaal op een vaste hoop, het neushoorntoilet

Een grote kudde springbokken met veel veulens grazen langs de weg, naast uiteraard de giraffen aan de bomen. Door de regen van vannacht is het niet zo stoffig. Dik 100 km met alleen maar slechte wegen, wat vogels aan de waterputten, hitte wegens geen wolken, een eindeloze stenige bodem met veel lage doornstruiken. Alleen wanhopig

uitgeputte toeristen dwalen in hun 4x4 rond op zoek naar the big five!

De ontgoocheling bij onze spotters is groot. Zo groot zelfs dat ze vinden dat B te hard rijdt om te spotten, dat er zelfs interesse is voor de enorme centrale zoutpan waar we langs rijden en waar gegarandeerd geen beest zijn kop zal laten zien.

Om van deze hitte nog maar te zwijgen.

In het toilet ergens onderweg zit een bijennest in het raamgaas en rooster, alsmede een gekko die volgens mij leeft van de passerende bijen. De toiletbril was kapot, zodat het zetelen op de pot moeilijk te genieten was. Ik heb het dan ook aan mij laten voorbijgaan. De reisgezellen hebben het lastiger als reeds volleerde prostatiekers.

John Lukacs HITLER EN DE GESCHIEDENIS Hitlers plaats in de 20ste eeuw

Na enkele pagina's in de Nederlandse vertaling van Virginia Woolf door Erwin Mortier leek me dit niet sterk genoeg om me af te leiden van het leed dat ik vele lange, moeilijke en pijnlijke uren moet doorstaan in de Defender terwijl de medereizigers aan gamespotting doen.

Dus maar een een nieuwe lezing begonnen van John Lukacs over Hitler. Wat een boek! Kritisch, afwegend, omzichtig, verhelderend en hij gaat geen enkel heikel probleem uit de weg. Wat de marxistische visie om van de stalinistische nog maar te zwijgen, bepaalt geen goed doet.

Ik heb destijds met de turf van Van Doorn over de geschiedenis van de Duitse sociaal democratie een periode van ijlkoorts door mijn eerste gruwelijke aanval erysipiel in Lyon overleefd. Dat was niet niks, ook en vooral de afgrijselijke pijn niet bij het rechtkomen wegens heel mijn lymfestelsel in dat been naar de

filistijnen. Nu is het gelukkig allemaal fysiek veel minder erg, maar Lukacs over hetzelfde thema is ook een pijnverlichter met klasse.

Bart Van Loo's 'Napoleon' en Lukacs' 'Hitler en de geschiedenis' zijn twee boeken die ik iedereen en zeker jonge mensen moet aanraden om een beter inzicht te krijgen in Europa's geschiedenis van de laatste 250 jaar.

*Dit is geen geschiedenis van het Derde Rijk noch een biografie van Hitler, en dit hoofdstuk richt zich op de vraag of Hitler echt een revolutionair was; dat wil zeggen, gezien het karakter van zijn ideeën en hoe daarover door historici gedacht werd. **Maar ideeën bestaan niet in abstractie, zij worden belichaamd door menselijke wezens (in tegenstelling tot wat niet alleen vele intellectuelen menen maar ook in tegenstelling tot de opvattingen van Hegel of Dostojevski: wat mensen doen met ideeën is belangrijker dan wat ideeën doen met mensen).** Hegels beroemde 'Zeitgeist' mag Hitler geholpen hebben om aan de macht te komen, uiteindelijk creëerde hij zijn eigen 'Zeitgeist' – en zeer pragmatisch ook nog. Dat was al zo met de wijze waarop hij aan de macht kwam.*

Hij maakt een bijzonder treffende opmerking over Hannah Arendts Oorsprong van het totalitarisme, waarover recentelijk nog een onnozele film met veel sigarettenrook van Margaretha von Trotta.

Van die laatste moet ik wanneer enig internet nog eens haar doopceel lichten, want hier in Namibië heeft honderd jaar geleden een beroemde Duitse generaal von Trotta huisgehouden.

*112. Een invloedrijk voorbeeld van het gebruik van de term is te vinden in Hannah Arendts *The Origins of Totalitarianism*, gepubliceerd in 1951, dat een krachtige invloed had op intellectuelen, met name in New York, van wie velen voor het eerst (en wat laat) bereid waren de totalitaire elementen van Stalins dictatuur te erkennen. **Dit nare en onoprechte boek (zie mijn bespreking in de New Oxford Review, 'Vital Works Reconsidered', april 1990) was door de auteur geschreven in het midden van de jaren veertig en verwees oorspronkelijk slechts naar de oorsprong en de praktijken van het nazisme; het boek is onhistorisch en vreselijk breedsprakig en de auteur illustreert haar stellingen met citaten die werden ontleend aan een onkritische verscheidenheid aan boeken.** Toen het boek door een aantal uitgevers was afgewezen, vond Arendt het na 1948 opportuun om twee uiterst oppervlakkige hoofdstukken in het boek op te nemen waarin de totalitaire elementen van het stalinisme aan de kaak werden gesteld. Deze werden geïllustreerd door citaten uit niet meer dan twee (toen recente) boeken waarin Stalins misdaden beschreven werden.*

115. De term 'de staat', oorspronkelijk een vloek voor niet alleen Marx maar ook Lenin, was tegen 1939 in de Sovjet-Unie heilig geworden. Men zou zelfs kunnen stellen dat Stalins zuiveringen in de jaren 1936-1939 in grote mate een transformatie inhielden van een partijbureaucratie in een staatsbureaucratie. Hoe het ook zij, Stalin, die in tegenstelling tot Lenin geen revolutionair maar een staatsman was, ontdekte het extreme belang van de staat op hetzelfde moment dat Hitler tot de conclusie kwam dat dat extreme belang achterhaald was – nog een voorbeeld dat Stalins communisme behoudender was dan Hitlers nationaal-socialisme.

Dit wist ik niet ivm de naoorlogse Duitse grondwet. Maar dit is een schitterende opmerking!

118. Vermeldenswaard – en bemoedigend – zijn de herinneringen van de West-Duitser Heinz Krekeler, zoals naar voren gebracht in het colloquium van de IFZ, *Deutscher Sonderweg: Mythos oder Realität?*, München/Wenen, 1982, p. 65. Krekeler was lid van het West-Duitse parlement en van de constitutionele commissie van de deelstaat Nordrhein-Westfalen in de periode 1946-1950. **Hij verzette zich fel tegen de fundamentele zin in de Duitse grondwet 'Alle staatsmacht is ontleend aan het volk' '... en was succesvol. Met een simpel argument, dat mijn collega's zeer overtuigend vonden: de volkssoevereiniteit absoluut maken – wat interessant genoeg slechts de wens was van de communistische fractie – betekent dat het soevereine volk dan opnieuw de democratie terzijde kan schuiven en opnieuw een dictatuur kan introduceren. Er moet iets zijn dat volkssoevereiniteit beperkt, en dat zijn de basiswaarden en basisrechten van [onze constitutie].'** Een stichtend voorbeeld van waar conservatisme, geïnspireerd door de toen nog recente herinneringen aan Hitler en het Derde Rijk.

197. Zoals Pascal in zijn *Pensées* schreef: 'Opinie' is tenslotte 'de koningin van de wereld'. Maar het is ook zo dat met de ontwikkeling van de moderne geschiedenis richting

democratie (en daarmee bedoel ik niet slechts de ontwikkeling van universeel onderwijs, maar de ontwikkeling van het bewustzijn), een verandering heeft plaatsgevonden in wat 'de structuur van de gebeurtenissen' genoemd kan worden – waarmee ik bedoel te zeggen dat de geest een toenemende invloed heeft op de materie. **In tegenspraak met niet alleen Marx maar ook Adam Smith en alle andere materialistische filosofen is het op zijn minst verdedigbaar om te stellen dat wat mensen denken en geloven – niet alleen in het privé-leven maar in de wereldgebeurtenissen in het algemeen – er werkelijk toe doet, en dat de materiële organisatie van de wereld daar slechts een afgeleide van is.** En dit geldt evenzeer voor de Hitler-tijd als, bijvoorbeeld, voor 'de markt' of 'consumentenonderzoek' – vanwege Hitlers afhankelijkheid van het Duitse volk, een

afhankelijkheid waarvan hij zich heel goed bewust was, en die zowel in soort als maat verschilde van (en misschien zowel dieper en groter was dan) een dergelijke afhankelijkheid in geval van Cromwell, Napoleon of misschien zelfs Mussolini en Stalin.

Mooi ook over Marx en zijn volgelingen.

202. De werkende man heeft geen land,' schreef Marx. Hij kon er niet verder naast gezeten hebben – iets wat al in 1914 duidelijk werd, en nog meer in de jaren dertig.

Haffner is vooral te prijzen omdat hij dit doorzag. Duits nationalisme 'werd nu plotseling onderdeel van de alledaagse politieke gesprekken. Zelfs de communisten begonnen op nationalistische toon te spreken...' En wat in Duitsland in 1933 en daarna gebeurde, bewijst opnieuw dat het inzicht van Proudhon superieur was aan dat van Marx – dat mensen niet reageren op sociale contracten maar op de realiteit van de macht.*

....

Nog op 17 mei 1933 waren er enkele sociaal-democratische afgevaardigden in de Rijksdag die applaudisseerden voor Hitlers toespraak over het buitenlandse beleid, over de grootheid die Duitsland te wachten stond – waarschijnlijk oprecht en niet slechts uit louter opportunisme.

In een diepzinnig artikel schrijft P. Stadler in HZ, 1988, p. 25: Duitsland was anders dan andere landen; Hitler kwam grotendeels langs democratische weg aan de macht.

'Historisch onderzoek becijferde en reconstrueerde in meesterlijke analyses – zoals in het oorspronkelijke boek van Bracher – de gebeurtenissen die leidden tot januari 1933, en door de verantwoordelijkheid van mensen [rond Hindenburg] te verhelderen droegen zij op wezenlijke wijze bij aan [de historische erkenning] van belangrijke factoren... Aan de andere kant werd niet benadrukt dat de belangrijkste verantwoordelijkheid niet ligt bij de Von Papens enzovoort, maar bij de gemiddelde Duitse kiezer.'

Laat me hieraan dit toevoegen: in welke mate zijn mensen verantwoordelijk voor hun regime? In 1792-1793 vormden de jacobijnen in Frankrijk niet de meerderheid. In 1917 waren de bolsjewieken in Rusland dat evenmin. En in 1922 de fascisten in Italië ook niet. Maar Hitler had het grootste aantal stemmen, zij het geen absolute meerderheid, achter zich in 1933 – de verkiezingen van juli 1932 zouden hem zelfs kanselier gemaakt hebben als Hindenburg zich daar niet tijdelijk tegen had verzet.

Alweer olifanten

Na nog wat vogelputten met een maraboe plots een passerende auto die wist te vertellen dat 500 meter voor ons links een kudde olifanten met jongskens staat.

De zenuwen ten top, de camera's in aanslag, de verrekijkers ontdoopt.

In de verte sjokt de kudde rustig weg van ons.

Edoch iets verder een reusachtige stier die nog wat tegen een boom staat te schuren, maar zich verder niet van de wijs laat brengen.

Maar dan een behoorlijk groot wijfje dat midden op de weg staat en zich met slijk aan het bespuiten is wegens een slijkerig poel vol zout water aan de rand van de weg. Ze heeft ons in het oog. We horen haar ademen. Ze aarzelt, een stap voor en achteruit, ze heft galant een achterpoot, daarna een voorpoot, de spanning stijgt. Ze draait zich naar ons toe, we staan dwars over de weg op geen 30 meter van haar. Iedereen fluisterend enthousiast dat ze onze richting opkomt.

Behalve ik. Stel je voor dat dat beest tegen ons aan komt schuren of boos wordt wegens haar bad verstoord. Hoe komen we dan nog weg.

De Defender met aanhangwagen is amper te manoeuvreren, als hij al start wegens vaak niet van de eerste keer.

En steeds meer problemen met de versnelling waarvoor morgen dus naar die garage in Tsumeb.

Ik ben opgelucht wanneer ze toch maar beslist om hare vent achterna te gaan.

Bij een toiletstop is een grote kaart te zien over het ontstaan van deze ETHOSHA

ZoutPan. Ofwel een binnenzee die opgedroogd is nadat ze niet meer verbonden was met de oceaan tijdens het pleistoceen, ofwel ontstaan door aanwaaien van zout duinzand. Conclusie, waarschijnlijk allebei in die volgorde.

De olifanten van ETHOSHA zijn de grootste ter wereld 4 meter schoft! Maar met de zwakste tanden wegens te weinig mineralen en teveel kalk, waardoor veel ivoor brokken en schilfers aan de waterputten van vechtende mannetjes.

De basislocaties van deze parkeninfrastructuur blijkt eind XIXde eeuw reeds door de Duitsers ingericht wegens gisteren een enorme gekanteelde toren in natuursteen en morgen langs een compleet gekanteeld fort. Ze

hoopten op de onderrand van de zoutpan de epidemieën van runderpest tegen te houden die vanuit Herero land en Angola hun kuddes in het zuiden bedreigden.

HALALI REST CAMP Ethosha Park - 12 02 2015

Rond 15:30 uur eindelijk in het avondkamp.

Mooie bungalows, groot restaurant, minuscuul winkeltje met naast de troep van gisteren ook blikvoer, zoals corned beef maar altijd gegarandeerd zonder varkensvlees! In het restaurant zit een oude Duitser op een laptop bezig. Hij laat zien dat er WiFi is, een redelijk signaal zelfs, maar dat het paswoord enkel aan de receptie verkrijgbaar is, volgens de ober.

Mijn vraag aan de receptie wordt door de manager himself beantwoordt met:

'There is No WiFi in HALALI'

en als ik repliceer dat er wel een redelijk signaal is in het restaurant maar dat ik daar volgens de ober een paswoord voor nodig heb, krijg ik de zin zonder verpinken herhaald. Ik heb rechtsomkeer gemaakt met klakkende hielen, ben naar de touristshop cashew noten, vier appels en een brik yoghurt gaan halen, heb de spotters laten weten dat ik hen morgen om 7 uur terugzie en hen een goedenavond gewenst.

Als die godverse klojo's zich zo gedragen, ben ik niet van plan een cent in hun restaurant te spenderen.

Gelukkig is er airco en een koelkast in de kamer. Het sanitair is matig met verkeerde kranen alweer. En verder geen tv, alleen in de receptie voor de manager.

Het vieruurtje was dus een lekkere kleine jonagold, die golden van gisteren was smakeloos en de Kaapse groene al niet beter. Stukjes runderbiltong en wat cashewnoten.

Ik heb rooibosthee gezet en die dan in de koelkast, nog wat bruiswater toe, en straks als diner de yoghurt met de Malaronepil. Vandaag heb ik geen hoofdpijn meer gehad.

En tot overmaat van vreugde: de schapenkaas uit de Karoo lag nog in de koelkast van de Defender en die is werkelijk uitmuntend! Een heerlijke afsluiter.

Ik hou me hier min of meer recht zoals in de memorabele vochtige hitte in Cancun Mexico waar ik in september

2003 door de sp.a senaatsfractie naar de 6de WTO conferentie gestuurd was om maar niet aanwezigheid te kunnen zijn op de fractiedagen in Nieuwpoort.

Ze hadden geen zin in mijn gezeur of vervelende vragen, en ik ook niet want ik wist al lang hoe laat het was. De Steve had mij zelf gezegd dat hij niks voor mij kon doen maar dat ik toch maar voorzichtig moest zijn.

Het was daar zo heet en zo vochtig dat je niet in zee kon wegens het strand niet begaanbaar en het water heet. Buiten het hotel komen was als geslagen worden met een hete natte dwiel. Ik heb toen buiten de verplichte vergaderingen en zittingen en een testsetting met een stel jonge maffiosi van de PS niets anders gedaan dan massa's boeken gelezen en geschreven in de airco van het vijfsterrenhotel.

Dat kan ik dus wel een tijd volhouden. Getraind als ik ben in dit soort ellendige eenzaamheid.

Neen, toch niet, ik heb ook een uitstap gedaan met een bus naar Maya ruïnes, Louis Michel met zijn beeldige Marokkaanse secretaresse ontmoet in een winkelcentrum, door de journalisten van FOX News gered wegens geen water bij in de lange mars naar de massabetoging waar de idiote Zuid-Koreaanse boer zich op de politiehekken doodstak

met een priem uit protest tegen de prijzen voor landbouwproducten. Het verslag daarvan staat nog op Dupslog: WTO Cancun 5de Minist.Conferentie, Mexico 7-16/9/2003
<http://www.janvanduppen.be/?p=133>

Is dit leuk?

Neen.

Maar ik heb me laten verleiden want ik was altijd van plan om ooit nog eens terug te gaan naar Zuidelijk Afrika wegens mijn stagetijd dertig jaar geleden in Zimbabwe. En dus was dit - wegens mijn geliefde absoluut geen zin in dit soort reizen - een unieke kans.

Dat het gezelschap graag beesten ziet, moet ik er dan maar bijnemen.

De absolute topper was de ontmoeting na 30 jaar in Fish River Canyon.

Maar halverwege de reis verdwijnt mijn connectie waarop ik dus met zijn gamespotting 'cricketvrienden' opgezadeld zit. En zij twee met mij.

Het enige voordeel is dat ik nu mijn benen wat meer kan strekken als ik op mijn stoel links achter de chauffeur zit wegens zijn stoel nu alleen vol tassen.

Sindsdien is het tanden bijten. Niet alleen om de malende die achter mij op zijn troon als professionele spotter de godganse dag zijn reeds honderd keer voorgekauwde mopjes, opmerkingen, toelichtingen debiteert ter verlichting van het vaak vergeefs zoeken naar beesten in de wilde natuur, maar ook om dit soort hobby.

Ik kan me intussen voorstellen dat je wel eens een wild dier in zijn of haar natuurlijke habitat wil bezig zien, al zou ik daar zelf geen cent aan besteden. Laat staan dagen na elkaar van het ene waterpunt naar het andere hossen in een zengende hitte in de hoop op een beest, en liefst van een ander soort dan de talloze vorige soorten.

Gluurders

Ik blijf erbij dat gamespotting een hoog voyeurisme gehalte heeft.

De spotters zelf lijken zeer op jagers of ook wel (sex)verslaafden die het aantal gescoorde hits koesteren.

"Ik heb hem, ik heb daar en toen een hele mooie gemaakt van...en toen daar nog eens.

En daar en toen...weet je wel, moetjeeensluisteren, ikzaljeeenswatvertellen", een echte happy ending.

De hang naar the big five is een compensatie mechanisme, verhuld in spotterslatijn.

De foto's worden iedere avond ingeladen in de laptop en gedubbeld op een extra harde schijf, zo mogelijk meteen op het web gegooid, je weet maar nooit.

En dit fenomeen doet zich niet alleen bij hen voor. Ik zie teveel spotters, nogal wat homo koppels en veel bejaarden, die allen met eenzelfde soort bezetenheid door de eindeloze rots- en zoutvlakte dolen op zoek naar hun big five.

Het verwondert me zeer dat ook zij niet allemaal een walkie talkie hebben om mekaar op de hoog te houden zoals de betaalde zwarte drivers van de Namibian Wildlife Resorts die je kan inhuren, dat

wel hebben.

Dit is voor hen veel interessanter want ook veel spannender tegen de andere parken waar je door zo'n ingehuurde zwarte driver van de ene naar de andere put gereden wordt waar ze bij wijze van spreken die wilde dieren vasthouden tot de toeristenbussen gepasseerd zijn. Dat zijn de consumenten, in onze formule zijn zij zelf de jagers, enfin ze genieten van de illusie van de jacht. Al wil de gids wel eens voorstellen wanneer uren spiedend rijden vruchteloos blijken, een spot te zoeken waar je tegen extra betaling een kring of nog half levend lokaas in een boom ziet hangen, en waar je dan beveiligd wachten kan op de luipaard, de hyena's en de gieren.

Blote negerinnen bezoeken lijkt mij minder peepshow wegens de (beperkte) mogelijkheid tot communicatie, desnoods via hun eigenaar, die er toch goed voor betaald wordt.

Maar zonder WiFi en dus zonder op het World Wide Web te kunnen, is het natuurlijk wel eenzaam.

Al belt er net een troela van Proximus ANONIEM ! om te vragen... Sorry mevrouw ik zit in Namibië, ingelegd.

Maar ik moet het dus maar volhouden.

Op het toilet ter bevordering van een ontspannende defecatie Hitler effe terzijde gelegd en op mijn iPhone oude foto's bekeken, die er vanuit the cloud opgesukkeld zijn.

Van mijn eerste bion x Koga fietstocht met Zeno in de ijzige Morvan tot de winterse tochten langs de Kempense kerststallen. Ik vind die Cloud die zich automatisch installeert maar zo zo. Maar nu is het wel wat verfrissende troost.

Morgen naar een stadje, misschien zie ik daar dan wel eens mensen of kan ik zelfs met iemand praten of zo? Want met beesten en spotters zijn de gespreksmogelijkheden beperkt.

Vanaf morgen weer een reeks lange ritten tot in de Caprivistreek en dan 2 keer 2 dagen op dezelfde plaats in de buurt van de Vicfalls op de Zambezi, maar dan aan de kant van Zambia, tegenover waar ik de vorige keer de wereld en mijn plaats daarin overpeinsde in Zimbabwe.

Je maintiendrai!

Vrijdag 13022015

Toeristische Staatsbedrijven

Goed geslapen onder een goeie klamboe. Spijtig dat mijn thee en water bevroren in de koelkast die maar één stand heeft. Het toilet blijft doorlopen zodat ik het obligate NWR religieus gewauwel over water en Carbon Foot Print zelf maar probeer te herstellen door de toevoer af te sluiten. Het obligate gazon sproeien in volle zon is hier nog zo'n onuitroeibare zonde tegen de mensheid. Met de airco op 19C eindelijk nog eens met een donsdeken kunnen

slapen. Dat helpt zeer.

Ontbijt redelijk. Er reden een stel grote Toyota landcruisers voor 9 mensen met panoramische ramen en bagagekar. Dat was van een ander kaliber dan onze Defender.

Onze gids weet dat alle parken, die vroeger door ZA werden opgericht en beheerd, nu onder NWR vallen, een staatsorgaan olv het ministerie. Tevens is dit natuurbeheer en sociale tewerkstelling. Massa's personeel die suffend en sloffend hun werk doen. Zeker hier in HALALI waar ze niet eens de moeite doen om te verbergen dat die mensen met hun poetspullen gewoon voorbij het ontbijtterraas sleffen. Terwijl de wat beter geüniformeerden - een duidelijke hiërarchie doet veel - wat verder luid kakelend met zijn drieën toezicht houden op de vlijtige eekhoortjes en de voorbijlopende werksters. B weet wel zeker dat die NWR zoals in ZA nooit zullen geprivatiseerd worden.

Zelfs niet als de Namibische staat in de problemen komt.

De vastgoedbubbel is alvast fors in de maak, om te beginnen in Windhoek.

Hoe ze dat dan gaan betalen is volgens hem geen probleem voor de staat.

Het is er ook goed aan te zien, behoudens de opgeschilderde buitenkanten zie je duidelijk dat de infrastructuur opgeleefd geraakt, verouderd is, langs alle kanten lekt, roest, kranen die niet werken, afvoer die volloopt. Dat vraagt dus veel grotere investeringen dan een nieuwe wildlifeprint tegen de muur of een kopie van een naïeve schilder. Laat staan houtje-touwtje constructies om de afgebroken hangers, spiegelranden, tafeltjes te vervangen.

Een nadeel van dit soort reizen is de omzeggens dagelijkse wissel van locatie. Vroeger leek mij dat geen probleem, ook bij mijn fietsreis naar Rome viel dat goed mee, maar nu heb ik blijkbaar minder houvast en vergeet ik bijna waar ik gisteren was, laat staan vorige week.

Hitlers plaats in de 20ste eeuw

Het slot van Lukacs is ook zeer de moeite.

Vooraf de studie die de Nederlandse historicus Pieter Geyl reeds in 1940 en 1944 maakte over Napoleon waar ook de Duitsers reeds meer in zagen.

232. "Als men ziet hoe het Franse volk de hand die het kastijdde, gelijkt heeft; als men opmerkt hoe in de glans van de militaire prestatie, van de macht, onsolide en vergankelijk als zij was, de fouten en vergrijpen van de Held, de beproevingen van het volk, de rampen en verliezen van de staat vergeten werden; als men de vernuftige, de verbeeldingrijke, de

groots geconstrueerde verklaringen en systemen waarneemt, die geschiedschrijvers – en zo voortreffelijke geschiedschrijvers! – nog een eeuw naderhand ontwikkelden om alles goed te praten; dan kost het geen moeite zich voor te stellen hoe ook in volgende generaties van Duitsers de man die ons verdrukt heeft en hen ten verderve gevoerd, zijn verdedigers en bewonderaars zal vinden."

Pieter Geyl, Napoleon: voor en tegen in de Franse geschiedschrijving, Utrecht, 1946, p. XIII-XVIII.

235. Geweldmethoden en gruwelen? Het ergste wat onze generatie heeft moeten aanschouwen, de jodenvervolging, had in het systeem van Napoleon geen tegenhanger, ja dat systeem bleef tot het eind toe trouw aan begrippen van burgerlijke gelijkheid en mensenrechten, waarop de achterstelling en vernietiging van een groep, niet wegens daden of overtuigingen, maar wegens geboorte of bloed, de scherpste inbreuk gevormd zou hebben. Toch zijn geweldmethoden en gruwelen van de verschijning van de dictator en veroveraar onafscheidelijk en wij zullen zien hoe zwaar allerlei daden Napoleon in binnen- en buitenland aangerekend zijn. In zekere mate niettemin is dit één van de punten waarop de vergelijking hem goed zal doen. Wat is de verbanning van 'de generale staf der jakobijnen' vergeleken bij de uitroeiing van alle oppositiepartijen in gevangnissen en concentratiekampen, zoals die in het Derde Rijk heeft plaats gehad? Wat is de moord op Enghien bij die op Dolfuss, bij die op Von Schleicher met zijn vrouw en zoveel anderen op de 30ste juni 1934? Wat zijn de terechtstellingen van Palm en van Hofer, wat zijn zelfs de straf-oefeningen op zoveel weerspannige dorpen en steden in Duitsland en in Spanje toegepast, bij wat in onze tijd alle bezette gebieden van Hitlers legers te lijden hebben gehad? De Franse politie was indertijd in de bezette of ingelijfde streken gehaat en gevreesd, maar als men over haar optreden leest met het hoofd vol van onze recente ervaringen, staat men versteld van de remmen en weerstanden die zij in de taaie rechtsbegrippen en zachtzinnige zeden van een humane tijd nog ondervond.' Pieter Geyl, Napoleon: voor en tegen in de Franse geschiedschrijving.

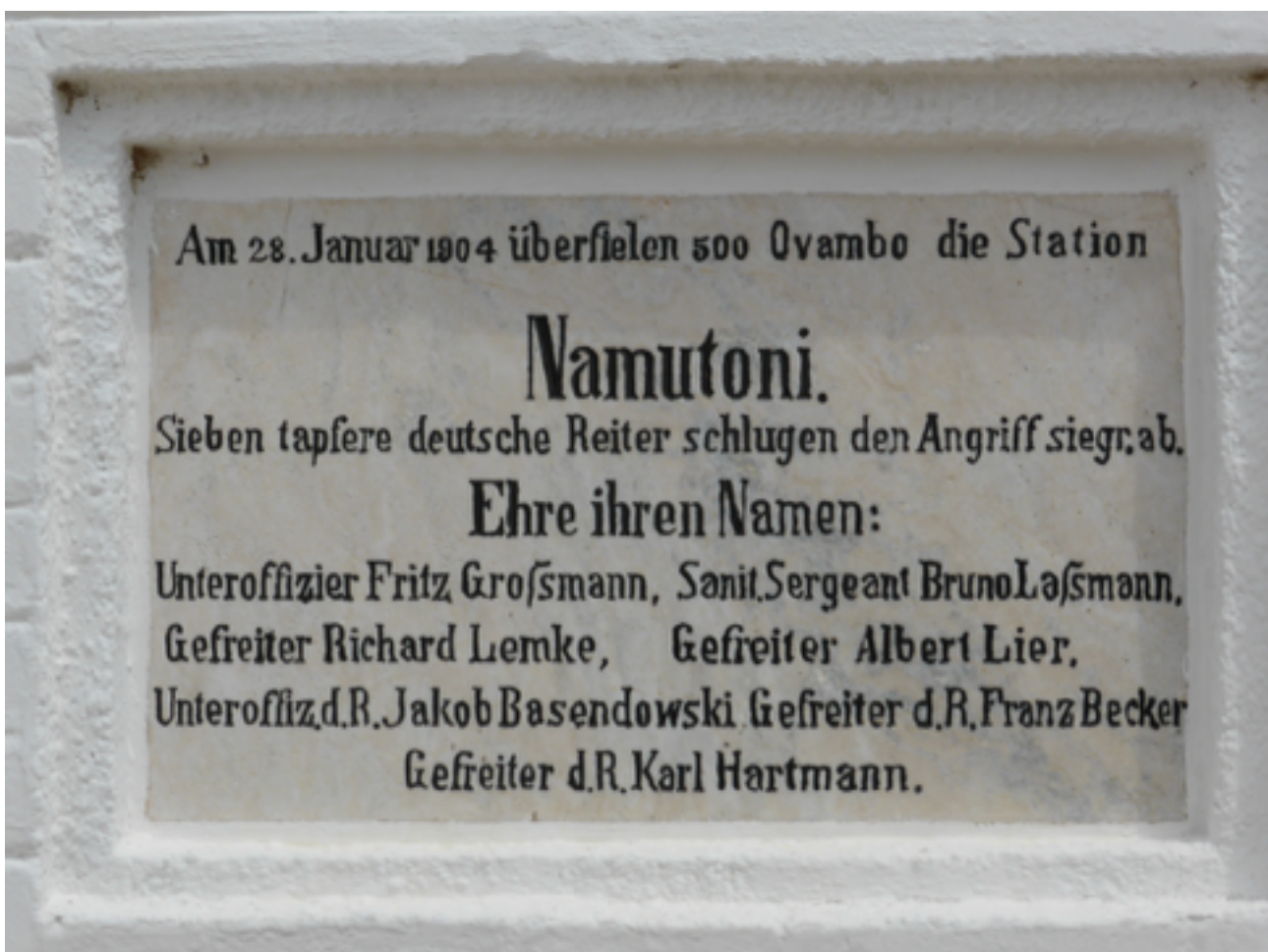
256. Speer schreef al in 1947 in de gevangenis: Hitlers oorlog heeft 'de kwetsbaarheid van de moderne beschaving, die in eeuwen is opgebouwd, [aangetoond]. We weten nu dat we in een gebouw wonen dat niet geheel bestand is tegen aardbevingen... als het automatisme van de vooruitgang leidt tot een verdere ontmenselijking van mensen en hen nog meer verantwoordelijkheid ontnemt. [In de] beslissende jaren van mijn leven heb ik de technologie gediend, verblind door de mogelijkheden. Uiteindelijk ben ik er sceptisch over.' Dit is het tegenovergestelde van het spenglerianisme.

....

Het soort beschaving dat wij nu nog kennen is het product van de zogenaamde Moderne Tijd. De term 'modern' is zowel

*onhistorisch als onnauwkeurig, omdat ze erop lijkt te duiden dat deze 'moderne' tijd voor altijd zal voortduren. * Het zou preciezer zijn om de laatste vijfhonderd jaar aan te duiden als de Bourgeois Tijd, gekenmerkt als zij werd door de coëxistentie van aristocratie en bourgeoisie en de geleidelijke en ongemakkelijke opkomst van de laatste. Dat Hitler vijandig stond tegenover bijna alles wat 'bourgeois' was, behoeft geen verdere uitleg. Hij behoort tot het eind van een tijdperk, en hij werd verslagen, en de bourgeois-beschaving werd in West-Europa en West-Duitsland weer in ere hersteld – in ieder geval tijdelijk. Maar als de westerse beschaving wegs melt en ineens dreigt te storten, liggen er in de toekomst twee gevaren op de loer. Tijdens een opkomende vloedgolf van barbarij kan Hitlers reputatie weer stijgen in de ogen van ordelievende mensen die hem kunnen gaan beschouwen als een soort Diocletianus, een laatste harde architect van een keizerlijke orde. Tegelijkertijd kan hij vereerd gaan worden door ten minste een deel van de Nieuwe Barbaren. Maar dit is een boek van een historicus, niet van een profeet.*

Namutoni

Na dik drie uur vergeefs spieden ondanks omleidingen naar droogstaande waterputten en een smerig gemak - met alleen een stel zebra's die in een glad watervlak spiegelen en een drinkende giraf met elders wat springbokken en hartenbeesten - komen we eindelijk aan in Namutoni, een NWR bij het oude Duitse fort waar in 1904 slechts 7 soldaten van de Schutztruppe 500 met geweren gewapende Ovambo's konden ophouden om 's nachts te ontsnappen. De dag nadien plunderden de Ovambo's het fort waarbij er een hoop stierven

aan het massaal nuttigen van de medicijnvoorraad. Ik vermoed vooral door de gedenatureerde alcohol.

Het fort is zoals alles hier aan de buitenkant mooi wit geschilderd, eerder laag, een karikatuur bijna zoals het Duwisib Castle en alles met kanteelsuggesties.

De toegang vermeldt het plakkaat van het keizerlijke leger van de heroïsche wapenfeiten in 1904.

De toegang is opgebroken, duidelijk reeds zeer lang. Binnen alles wit geschilderd en de touristshop, arts&crafts en al de rest leeg of gesloten.

Dus terug naar de Landrover - de rest is naar een afgelegen restaurant voor koffie of wat hartigs om de gluurderskater te verdrinken, want dat was het dan aan gaming naar neushoorns, leeuws, jachtluipaarden en nog vele andere gemiste big fives. Alleen olifanten en giraffen waren er in overmaat, en een witte neushoorn.

Ik dus maar naar het museum alwaar de deuren van de zijvleugel open gebroken werden voor verbouwingen van de lange adem. Er staat veel volk, het lijkt wel een finale briefing. Het museum is een beschamende aangelegenheid. Wellicht sinds 2007, de officiële opening, niets meer aan gedaan dan het dichters op elkaar schuiven van de lichtbakinfo panelen, waarvan een derde beschadigd. In een kamer een glasbak met maquette van de aanval der 500 Ovambo's op het toenmalige fort, op verschillende plaatsen met doorzichtige tape aan elkaar geplakt. Allemaal dezelfde poppetjes van 3 cm hoog. Alsook der dappere schütztruppers die vanop het gekanteelde dak de aanstormende zwarten gericht beschieten. Een tweede kamer slecht vergrote kopieën van oude zwartwit foto's van Duitsers te wapen, te paard en in hun auto's! Zwarte chieftin in koloniaal pak met das en Witbooi hoed tussen zijn halfnaakte harem. De foto's zijn rustiek ingekaderd achter glas en de kaders dragen nog de krimpfolie.

Merkwaardig zijn twee grote wapenkasten waarin een paar Engelse voorladers en haakbussen, maar ook een twintigtal Duitse cavalerie-geweren uit de Spandauer wapenfabriek. Al deze vuurwapens behoorden tot het persoonlijke arsenaal van de Ovambo koningen die het vererfden als dragers van koninklijke waardigheid. Ze hebben dan ook 80 jaar ondergronds verborgen gezeten om ze uit de handen van de Duitse politie, de ZA politie, Koevoeters en de UN te houden. Pas na de onafhankelijkheid kwamen ze weer boven het zand en werden ze hier aan het grootse flutmuseum van Namutoni geschonken. Onze gids had weer eens met de manager gesproken en wist dat het hele kasteel verbouwd wordt voor vijfsterrenhotel luxekamers. Daarom ligt de bedrijvigheid wat stil, in afwachting van...

Want volgens hem blijven de Duitse, Engelse, Nederlandse en Amerikaanse toeristen hier de deur platlopen voor luxevoorzieningen, niet nu, maar wel in maart en april.

Wel, ik geloof er geen reet van.

Hij ziet overal vijfsterren - ontwikkelingen en ik zie op dezelfde plaatsen alleen maar gepimpte oude infrastructuur waarvan de kern uitgeteerd is. Zoals destijds na de val van de muur in Oost Duitsland waar zowat de hele infrastructuur dateerde van vóór of tijdens de nazitijd.

Aan de oostkant van het ETHOSHA park waar we er nu uitkomen is de weg asfalt en ziet het er allemaal een stuk beter uit. Ook nogal wat privé lodges en kampeermotels. Misschien zijn die beter. Hier komen geen Zuid-Afrikanen naartoe wegens veel te duur voor hen. Net zoals in Zuid-Afrika teert een heel groot deel van de bevolking en de staat op deze toeristische infrastructuur. Bij de minste crisis gaan ze er dus aan! Tenzij ze Japanners, Chinezen en rijk volk uit zuid oost Azië kunnen aantrekken, voor meer dan het stropen van neushoorns voor penisvergrotenende en erectieverbeterende neusharen.

Bij het instappen zie ik een gezin zwarten, aan de kleren van de vrouw te zien Herero, onder een boom van alles oprapen. Het lijken wel gepelde Macadamianoten. Ik krijg er een te proeven van de man. Het zijn ietwat weeë zoetige gele gladde of gerimpelde besjes.

De pit is driekwart van het volume.

B vertelt dat hij destijds in een kamp hier in de buurt Osjevi zijn opleiding heeft gehad voor hij naar het front aan de grens werd gestuurd. Hij was MP en dat viel wel mee. Maar hij moest wel achter de automutilatie van de dienstplichtigen aan die zo probeerden ongeschikt verklaard te worden. Op de hoek staat een afgebladderd bord 'Sachsenhausen' café !

**TSUMEB MAKALANI HOTEL vrijdagavond
13-02/2015**

<http://www.makalihotel.com>

Vanmiddag na een snelle rit over asfalt om 13 uur aangekomen in een oud hotelletje dat er treffelijk uitziet, lijkt eerder een familiehotel. MAKALANI.

Er is goeie WiFi!!!

Dus alle mails binnengehaald en verwijderd, beantwoord, FB nagekeken.

Biltong en cashewnoten gegeten met een lekkere appel en veel water.

Intussen is hier een flink onweer bezig met gietende regen. Dus een wandeling naar het centrum of wat ervoor moet doorgaan zit er niet in.

Onze chauffeur naar de garage voor versnellingsbak en lekke band.

Eindelijk weer eens onder de mensen ipv de beesten.

